

קינות לתשעה באב

וְחַבּוֹר נִשְׁאָא אֶת שְׂבִי. דָמֵי אֲהַלְיבָה וְאֶל תְּבֵפִי כְּבָכִי.
שְׁנוֹתִיךְ אָרְכוֹ וְלֹא אָרְכוֹ שָׁנִי. וְאַהֲלִיבָה: מְשִׁיבָה אֲהַלְיבָה
אָגִי כֵן נְעַקְשָׁתִי וּבְאַלְוףְ נְעַוְרִי כְאַהֲלָה בְגַדְתִי. דָמֵי אֲהַלָּה
כִי יְגֻנוּי זְכַרְתִי. נְדַדְתִ אֶת אַחֲת וּרְבּוֹת נְדַדְתִי. הַבָּה בַּיַּד
הַפְּשִׁדים פְּעָמִים גְלַפְדָתִי. וְשְׁבִיה עֲנִיה לְבָבֵל יְרַדְתִי. וְגַשְׁרַף
הַהִיכָּל אֲשֶׁר בּוֹ נְכַבְּדָתִי. וְלְשָׁבָעִים שָׁנָה בְבָבֵל נְפַקְדָתִי.
וְשְׁבַתִּי לְצִיוֹן עוֹד וְהִיכָּל יְסַדְתִי. גַם זוֹת הַפָּעָם מַעַט לֹא
עַמְדָתִי. עַד לְקַחְנִי אֲדוֹם וּכְמַעַט אֲבָדָתִי. וְעַל כָל הָאָרֶצֶת
בְּפִצּוֹן הַמּוֹנִי. וְאַהֲלִיבָה: הַחֹמֶל עַל דָל חִמֶל עַל דְלוֹתָם וְרַאֲהָ
שְׁמָמוֹתָם וְאַרְךְ גְלוֹתָם. אֶל תְּקַצּוֹף עַד מַאֲדָר וְרַאֲהָ שְׁפָלוֹתָם.
וְאֶל לְעַד תְּזַכּוֹר עֲוֹנָם וּסְכָלוֹתָם. רְפָא נָא אֶת שְׁבָרָם וּנְחָם
אֲבָלוֹתָם. כִי אַתָּה סְבָרָם וְאַפָּה אֲיָלוֹתָם. תְּדַש יְמִינָה כִּימִי
קָדְמוֹנִי. בְּגַעֲמָה בּוֹנָה יְרוֹשָׁלָם יְיָ:

עד אֲנָה בְּכִיה בְצִיּוֹן וּמְסַפֵּד בִּירוּשָׁלָם. תְּרַחְם צִיּוֹן וְתִבְנֵה
חוּמוֹת יְרוּשָׁלָם:

תְּרַחְם צִיּוֹן כִּאֲשֶׁר אָמַרְתָ וְתִבְונֵנה כִּאֲשֶׁר דִבְרָתָ. תִמְהַר
יְשֻׁועָה וְתִחְיֶשׁ גָּאֵלָה וְתִשְׁׂוֹב לִירוּשָׁלָם בְּרַחְמִים
רַבִּים: כְּפָתּוֹב עַל יָד נְבִיאָךְ לְכִין כִּה אָמַר יְיָ שְׁבַתִּי לִירוּשָׁלָם
בְּרַחְמִים בֵּיתִי יְבִנָה בָה נָאָם יְיָ צְבָאוֹת וְקוֹן יְנַטָה עַל יְרוּשָׁלָם:
וּנְאָמַר עוֹד קָרָא לְאָמֵר. כִּה אָמַר יְיָ צְבָאוֹת עוֹד תִפְוִצָנָה עַרִי
מְטוֹב וּנְחָם יְיָ עוֹד אֶת צִיּוֹן וּבְחרָעוֹד בִּירוּשָׁלָם: וּנְאָמַר כִי
נְחָם יְיָ צִיּוֹן נְחָם כָל חַרְבוֹתָה וַיִּשְׁמַע מְדֻבָּרָה בְעָדוֹן וְעַרְבָּתָה
בְגַן יְיָ. שְׁזֹון וְשְׁמַחָה יְמִינָה בָה תֹזְהָה וּקְול זְמָרָה:

סדר קינות לתשעה באב

באותיות גדולות
ומAIRות עינים

הוצאת "המשבחים"

קינות לחשעה באב

מה. מסודר ע"פ סדר א"ב

**אלְיָזָר צִוְּן וְעֶרְיָה כְּמוֹ אֲשָׁה בַּצִּירָה וּכְבָתּוֹלָה חִגְרָת שָׁק עַל
בַּעַל נְעוּרִיהָ: עַלְיָ אַרְמּוֹן אֲשֶׁר נִטְשׁ. בָּאַשְׁמָת צָאן
עֲדָרִיהָ. וְעַל בֵּיאָת מְחַרְפִּי אַל. בְּתוֹךְ מִקְדָּשׁ חִדְרִיהָ. אַלְיָ עַלְיָ
גָּלוֹת מִשְׁרָתִי אַל. מְגֻנְעִימִי שִׁיר זְמָרִיהָ. וְעַל דְּמָם אֲשֶׁר שָׁפָה.
כְּמוֹ מִימִי יְאֹורִיהָ. אַלְיָ עַלְיָ הַגִּזְוָן מְחוֹלִילָה. אֲשֶׁר דְּמָם בְּעֶרְיָהָ
וְעַל וְעַד אֲשֶׁר שָׁמָם. וּבְטוּל סְנַהְדָּרִיהָ. אַלְיָ עַלְיָ זְבָחִי תְּמִידִיהָ.
וּפְדִיּוֹנִי בְּכָרִיהָ. וְעַל חַלְיל בְּלִי הַיִּכְלָל. וּמִזְבֵּחַ קְטֹרִיהָ. אַלְיָ עַלְיָ
טְפִי מֶלֶכִיהָ. בְּנִי דָוד גְּבִירִיהָ. וְעַל יְפִים אֲשֶׁר חִשְׁדָה. בְּעַת סְרוֹ
כְּתָרִיהָ. אַלְיָ כְּבָוד אֲשֶׁר גָּלָה. בְּעַת חַרְבָּן דְּבִירִיהָ. וְעַל
לוֹחֵץ אֲשֶׁר לְחֵץ. וְשֵׁם שְׁקִים חָגָרִיהָ. אַלְיָ עַלְיָ מְחַץ וּרוֹבָבָ מְפֹהָ.
אֲשֶׁר הַכּוֹנוֹרִיהָ. וְעַל נְפֹוֹז עַלְיָ סְלָעָ. עַוְלָלִילָה וְגַנְעָרִיהָ. אַלְיָ עַלְיָ
שְׁמַחְתָּ אֹזְבִּיהָ. שְׁחָקוּ עַל שְׁבָרִיהָ. וְעַל עֲנוֹנִי בְּנֵי חֹדְרִין. נְדִיבִּיהָ
טְהָרִיהָ. אַלְיָ עַלְיָ פְּשָׁע אֲשֶׁר עָוֹתָה. סְלָול דָּרְךְ אֲשֹׁרִיהָ. וְעַל
עֲבָאות קְהַלִּיהָ. שְׁאָפִיהָ שְׁחֹרִיהָ. אַלְיָ עַלְיָ קְולֹות מְחַרְפִּיהָ.
בְּעַת רְבוֹ פְּגָרִיהָ. וְעַל רְגַשְׁתָּ מְגַדְּפִיהָ. בְּתוֹךְ מִשְׁבָּן חִצְרִיהָ. אַלְיָ
עַלְיָ שְׁמָךְ אֲשֶׁר חַלְל. בְּפִי קְמִי מְצִירִיהָ. וְעַל תְּחִן יְצִוּחוֹ לְהָ
קְשׁוֹב וּשְׁמַע אָמָרִיהָ. אַלְיָ**

שׁוֹמְרוֹן קוֹל תָּنֵן מְצָאוֹנִי עֲזֹנִי. לְאָרֶץ אַחֲרַת יִצְאָנִי בְּנִי.
וְאַהֲלִיבָה תֹּזֶעַק נְשָׁרְפוֹ אַרְמּוֹנִי. וְתָאָמֵר צִיוֹן עַזְבָּנִי
יִי: לֹא לְךָ אַהֲלִיבָה חַשּׁוֹב עֲגִינִיךְ בְּעַנִּי. הַתִּמְשָׁלֵי חַלְיָ
לְשָׁבָרִי וּלְחַלִּי. אֲנִי אַהֲלָה סּוֹרָה בְּגַדְתִּי בְּקַשְׁיִי. וּקְם עַלְיָ
כְּחַשִּׁי וּעֲנָה בַּי מְרִי. וּלְמִקְצַת הַיָּמִים שְׁלָמָתִי נְשִׁי. וְתִגְלַתְּ
פָּלָאָסָר אָכַל אֶת פְּרִי. חַמְדָתִי פְּשָׁט וְהַצִּיל אֶת עַזִּי. וּלְחַלָּחָ

בליל תשעה באב מיד לאחר תפילה שמונה שעשרה ישבו כולם על הארץ ויקראו מנילת איכה בקהל
נדול ובכינה נוראה. ואין מברכין על קריאת המגילות. לאחר מנילת איכה יקרו קצת קינות ואלה
קדוש ומדלנים ואני זאת בריתי. קדיש. עליון. ויתפזרו לביהם בהרכנת הראש. וישתדל שלא להרבבות
בדיבורים ושלא יסיח דעתו מהאבלות. בעת קריאת המגילות איכה ישים האדם על לובו על אשר
האויבים חללו את שמו הנדרול והקדוש, ובמיוחד אשר טמאו את ההיכל ובוהי קדשי הקדושים. ושהקנו
שם בקהל תרועה רמה, באמרים "אהיה אלהיהם". וכן ישים לנגד עינוי את נודל הצער שננטערו
ישראל שבאות הדור שנמורה עליהם מותה רחל בימות מושנות, ויבכה במר נשוא במאור.

מנילת הידים עד פרקי אצבועות, ויעבירו על פניו בעורם לחם. בשחרית אין מעתיפים בטלית ואין מניחין תפילהן. לאחר שמעו אמר הש"ץ חצי קדיש. מוציאים
ס"ת. וכורין ב"כ תולדי בנים" ל' נברוי. ולאחר מכן מפטירין ב"אסוף אסיפות". מוחוריין הס"ת להיכל.
וישבים על הארץ לומר בבכי נורא ועצום ובחתפות הנפש את סדר הקינות. ויעמיד לנגד עינוי
מאמר רבוטינו "כל מי שלא נבנה בבית המקדש בימיו כאלו נהרב ביוםיו". ויארך בקינות עד החוץ
היום.

יש שנחנו לילך ביום זה לבית הקברות. ויש שהקיפוו שלא לילך. ואיש כמנהג אבותיהם יונגן
אחר החזות היום מותר לישב על הספסל.

מנחה: יתעתף בטלית וינויח תפילהן ומשלים את אשר החסירו בשחרית. ואומרם קרבותן, אשרי,
ח"ק, ומוציאין ס"ת וכורין ויחל, ונולל הס"ת. ומפטיר ב"דרשו". ומהוריין הס"ת. חצי קדיש. תפילה
לחש ואומר נחם בבונה ירושלים, ועננו בשומע תפלה. ובשומע תפלה. ואם נזכר לא אמר לא חזו. ואם נזכר
בשיט כוללו בשית ומסיים כי אתה שומע תפלה כי ברוך. שומע תפלה. אחר יהיו לרצון אומרים
רבון של העניות. בחזרה הש"ץ ענו בברכה בפ"ע, ונחם בכוונה. קדיש שלם עם התקבל. עליון. ק"י.
הנוהנים להנחת תפילהן דריש יניחום לאחר מנחה.

על פי כתבי האריז"ל נהנו לקדש הלבנה במוצאי תשעה באב.
נהנו שלא לאכול בשר ושלא לשותה יין וכן שלא להסתפר ולכברס עד אחר החזות של יום העשורי.
וכshall תשעה באב בשבת ונדרחה ביום א' אסור בהניל בלילה בלילה ביום ב' וכbowם ב' מותרים. וכshall יוּם
העשירי בערב שבת מותרים בהניל.

מוצאי תשעה באב שלל ביום ראשון יבדיל על הocus במוצאי תשעה באב. ולא יברך לא על הניל
ולא על הבשימים.

הווצאת המשבחים

©

כל הזכויות שמורות

hameshabchim@gmail.com

נדפס בישראל 2007

קינות לחשעה באב

א. א' איך יישבה בקדם העיר רבתי עם היהת כאלמנה רבתי
בגויים שלתי במדינות היהת למס: כ בלו תבכה בלילה
ודמעות על היהת אין לה מנוח מכל אהבה כל רשות בגדי
ביה היו לה לאיבים: ג גלחת יהודה מען ומרב עברה היה
ישבה בגויים לא מצאה מנוח כל דרכיה השגיה בין המקרים:
ד דרכי ציון אבלות מבלי בא מועד כל שעלה שוממין קהינה
נאנים בתולתה נגנות והיא מרלה: ה היה צדקה לראש איביהם
שלו כי היהת הונגה על רב-פצעית עולליה הלו שבי לפניך:
ו ויצא מבה-ציוון כל-דרך היה שליה כאילים לא-מצאו מנוח
וילכו بلا-כח לפני רופף: ז זכרה ירושלים ימי עניה ומרודיה
כל מתחדרה אשר היה מימי קדם בנפל עמה בידך ואין עוזר
לה ראות צרים שחקו על משתחה: ח חטא חטא ברושלים
על-כון לנידה היהת כל-מכבידה הזילות קידרוא ערוה
נס-היא נאנחה ותשב אחר: ט טמאתך בשוליה לא זכרה
אחריתה ותרד פלאים אין מנוח לה ראה יהוה את-ענוי כי
הגדייל אויב: י ידו פרש ארך על כל-מחדרה קידראתה גוים באו
מקדשה אשר צויתה לא-יבאו בקהל לך: י' כל-עמה נאנחים
מבקשים لهم נתנו מחמדיהם באכל להשב נפש ראה יהוה
והביטה כי הייתי זוללה: י' לוא אליכם כל-עברי דרך הקיטו
וראו אם-יש מקאוב'quamabi אשר עולל לי אשר הונגה יהוה
ביום חלון אף: ג מפרום שלח-אש בעצמותי וירדה פלש רשת

קינות לחשעה באב

טרוף שוע וקוע. רמוס עמי בחיריך: ערים בצרות תפוש
דיק וסולל שפוך. ארזי לבנון כרות. מעצי יעריך: חז
גבאים בשוא דבר בשם עיר קדוש יעקב לשולם. ולא
חבשו מזוריך: יתר לבבי עלי ארzon ומשכו וציז זהב ואפוד.
שם קדר שטריך: אים יחו לררו אותות ומופת. עלי שברך
ירפא. אלי משנה שבריך: שימוש וכל כוכבי שחק בעמק
דמג. קולד ברמה שאי. קול תמרוריך: סהר וכיימה ועש
וכסיל לזאת יבכו. נגהם אשר אספו. כוכבי שתריך: מטה
רשעים כקם. שרים בידם תלות. שבת משושך וגיל וכלי
זמריך: אבל לבנון וגיל פרמל בלי נשמע. חפרו סגנים.
בבא צר בשעריך: חכמת נבוגים ביום אבדה ואסרו קציניך.
ושחו בני ציון יקריך: מכלל מלכים לבוש בנות רועלות.
פאר ראמות וגביש. ואף ספיר גזיריך: בזאו נהרים בתוך
קריה עלייה. לאין קץ לתכמה וסוף. פרצוי גדריך: גבעה
ועז רענן. אלה מקום פגול מלאים מחיל פגיריך: יהמו
קרבי כים. ילו דמעי כמי גמורים. לבאים ביום טרפה
כפיריך: יסעד לבבי כמו סופה וסער. במוֹן גָּדוֹן יסוער. עלי
ASHMETOT כמריך: הומר בשרי ליום נאר קדוש יעקב מקדש
ומןבו. בלי בוא בחריך: שורק ונטע בעמן היהת. ובקר
כazzi פרח ונאה. תשגשגי זמוריך: שובי צביה לאל יוצרך.
יבונגד לדור ודור בתוך שכון. בעל נעוריך: אריה בוגה
לבל יעלה מסלות. וציז אדר ושית לבל יעבור יאוריך:
נפשי שלומך דרוש אותה כחום צח עלי אור. בעב טל
בחום יום. נד קציריך: אשמה ואשיש ביום אשמע מבשר
בקול. שלום מנוחה דרוש. ושלום אסיריך:

קינות לתשעה באב

לרגלי הַשִּׁיבָנִי אַחֲרֵנוּ נְתַנְנוּ שְׂמִיחָה כֹּל-הַיּוֹם דָּיוֹה: יְדֵנוּ עַל-פְּשָׁעֵינוּ בַּיָּדוֹ יְשַׁתְּרִגּוּ עַל-צְוָאָרוּ הַכְּשִׁיל פְּחִי נְתַנְנוּ אֶלְנִי בַּיָּדוֹ לְאַ-אָוֶל קָוָם: טו סָלה כָּל-אָבִירִי אֶלְנִי בְּקָרְבִּי קָרָא עַלְיִ מַעַד לְשִׁבְרָה בְּחוּרִי נָתַן דָּבָר אֶלְנִי לְבַתּוֹלָת בַּת-יְהוּדָה: טז עַל-אֱלֹהָה אָנִי בּוֹכֶה עִינִי עִינִי יְרָדָה מִים כִּירְתָּק מִמְּנִי מַנְחָם מִשְׁיב נְפָשָׁי הַיּוֹן בְּנֵי שְׁמִמְלִים כִּי נְבָר אֹוֵב: יז פָּרָשָׁה צַיּוֹן בְּיִדְיָה אֵין מַנְחָם לְהַצּוֹנָה יְהוָה לַיְעַקְבָּ סְבִיבָיו אַרְיוֹ הִוְתָּה יְרֹשָׁלָם לְנַדָּה בְּיִגְיָהָם: יז צְדִיק הָוָא יְהוָה כִּי פִיהוּ מַרְיָתִי שְׁמַעוֹנָא כָּל-הַעֲמִים וְרָאוּ מַכְאָבִי בְּתוֹלָתִי וּבְחוּרִי הַלְּכִי בְּשָׁבֵי: יט קָרָאתִי לְמַאֲהָבִי הַמָּה רְמוֹנִי כְּהַנִּי וּזְקִנִּי בְּעִיר גָּעוֹ כִּירְקָשׁוּ אֲכָל לְמוֹ וַיְשִׁיבוּ אֶת-נְפָשָׁם: כ רְאָה יְהוָה כִּירְצָרְלִי מֵעַי הַמְּרֻמָּרוּ נְהַפֵּךְ לְבַיִּ בְּקָרְבִּי כִּי מַרְוּ מַרְיָתִי מַחְווֹן שְׁבָלָה-חַרְבָּ בְּבֵית כְּמֹות: כ' שְׁמַעַי כִּי נָאֵנָה אֲנִי אֵין מַנְחָם לְיִי כָּל-אַיִלִי שְׁמַעַי רַעַתִּי שְׁשָׁוּ כִּי אַתָּה עֲשָׂית הַבָּאָתִי יוֹם-קָרָאת וְיְהִי כְּמַנִּי: ככ תָּבָא כָּל-הַרְעָתָם לְפָנֵיךְ וְעוֹלָל לְמוֹ כַּאֲשֶׁר עַולְלָתְךָ לְיִי עַל כָּל-פְּשָׁעֵי כִּירְבּוֹת אַנְחָתִי וְלַבִּי דָּרִי:

ב. « אִיכָּה יְעַב בָּאָפּוֹ אֶלְנִי אֶת-בַּת-צִיּוֹן הַשְּׁלִיךְ מִשְׁמִים אֶרְץ הַפְּאָרָת יְשָׁרָאֵל וְלֹא-זָכֵר הַלְּסָרְגָּלוּ בַּיּוֹם אָפּוֹ: כ בְּלֹעַ אֶלְנִי וְלֹא חָמַל אֶת כָּל-נְאֹות יְעַקְבָּ הַרְס בְּעַבְרָתוֹ מִבְּצָרִי בַּת-יְהוּדָה הַגַּעַט לְאֶרְץ חָלֵל מִמְּלָכָה וְשִׁירָה: יג גָּדַע בְּחַרְידָאָת כָּל-קָרְנוּ יְשָׁרָאֵל הַשִּׁיבָנִי אַחֲרֵנוּ יְמִינֵנוּ מִפְּנֵי אֹוֵב וַיְבָעֵר בְּיַעֲקָב בְּאַשׁ

קינות לתשעה באב

רְגָנִיךְ: יוֹם וְלִילָה תְּנִי קָול בְּבִci מַר. עַלְיִ קָרִית מִלְיכָה וְעַל תְּלִ אַרְמָנוֹיךְ: בְּבָוד וְהָדר וּרְבוֹ יְזִיף בְּתוֹכָה. הַלָּא נִמְצָא פְּנִי קְדוֹשָׁךְ וְהוּא נְתַנֵּן לְעַזְנִיךְ: לִפְנֵה לְגָלִים. מַעַוז תְּנִי. וּמְוֹרֶשׁ קָאת וְקָפוֹד. וְגַם אֲגִמִּי מִים מַעֲנִיךְ: מַאֲנָת שְׁמוּעָה לְקָול מִוסְרָ מִיסְרָד. בְּכָנוּ שְׁתִית וּמְצִיתָה. שְׁמָנִיךְ שְׁמָרִיךְ: נִזְכָה פְּנִי עַלְיוֹן שְׁפָci לְבַבָּךְ בְּמַיִּי נְהָרָה. וְאֶל תְּתַנֵּי פּוֹגַת לְעַזְנִיךְ: סְבִי וְהָומִי בָּעֵיר. קְרָאי מִקּוֹגָנוֹת וְכָל נְשִׁים מִבְּכֹות. בְּכִי אֲדוֹל מִקּוֹגָנִיךְ: עַלְיִ צְנִיף מִלְבָד עַד אָן לְמַרְמָס יְהָיָה. עַד מָה בַּיַּד אֶצְרָ בְּנֵי שְׁרִים סְגָנִיךְ: פָּתָח לְבָנוֹן שְׁעָרִיךְ. אֲשֶׁר טָבָעוּ בָּאָרֶץ נְשִׁיה וְאֵין מְלֹזָן לְכָהָגִיךְ: צְיוֹן עַלְיָהָם נָהִי נָהִי. וְלֹא תְּחַשִּׁי. אַסְפִי וְקָבָצִי יְקָנוֹת וְזְקִנִּיךְ: קְרָהִי וְגַזִּי בְּגַשְׁר עַל בְּנֵי תְּעִנָּגִיךְ. וְעַל בָּל נְשִׁיאָה וְרוֹזָנִיךְ: רְמוֹ וְגַדְלָי בְּמוֹ גָּלִים בְּלִבְיִם מִזְוֹרִיךְ. בְּלִיל שְׁהָדוֹ טְוִרִי אֲבָנִיךְ: שְׁדָד מְלוֹנִיךְ וְכָל מְחַמֵּד יְקָרְךְ. בְּאַיִן אוֹרִים וְתוֹמִים אֲשֶׁר גָּלוּ צְפָנוֹיךְ: תְּבָור וּבְרֶמֶל כְּהָרִי גְּלֹבָע בְּלִי טְלִיךְ וּמְטָרָה. וְלֹא אוֹר עַגְנִיךְ: צְיוֹן יְגָנֵךְ נְשִׁי. טְהָרִי וְהַתְּקָדְשִׁי. עֲדִי יְקָר לְבָשִׁי. תְּמָרוֹק שְׁמָנִיךְ: צְיוֹן וְשָׁלָמוּ יְמִי אֲבָלְךָ בְּשָׁזּוֹן וְגִיל. בַּיְתָם עַגְנִיךְ וְמְשָׁנָה שְׁבָרוֹנִיךְ: צְיוֹן סְגָלָת מְלָכִים וּמְרִינּוֹת תְּהִי. עַד יְזָלוּ מִי מִנּוֹחות מְעַנִּיךְ: צְיוֹן פְּדוֹתָךְ צְפִי. עַד יְקָרָאָוד צְפִירָת תְּפָאָרָה. בְּפִי יְשָׁרִים וּנוֹגָנִיךְ: צְיוֹן בְּרָכָה וְחִים. בְּךָ אָבִיר יְעַקְבָּ צְוָה לְעוֹלָם. וְעַד יְאָמָרָה בָּאָזְנִיךְ: צְיוֹן הַמּוֹן בְּהָנִים. הַמָּה יְשִׁרְתָּגָנָה. וְגַם יְוִסִּיף יְיִ קָנוֹת שְׁנִית קְצִינִיךְ:

מד.

צְיוֹן גְּבָרָת לְמִמְלֹכּוֹת מִצְרָיִם. רְבִי שְׁלוֹמִים שָׁאִי. מַאת אָסִירִיךְ: יְחִמְץ לְבִci לְקָול נְתַנֵּנוּ רָאִים. בְּנֵי שְׁעִיר וּמוֹאָב. בְּתוֹךְ הַיּוֹלֵד בְּבִירִיךְ: לְבָסוּ מִשְׁיחָי בְּדַם קְדֻקָּד סְגָנִים.

קינות לתשעה באב

להבה אכלת סביר: ר' דרכ קשטו כאויב נאכ ימינו בצר ויהרגן כל מהמדיעין באהיל בת ציון שפה כאשר חמתו: ה היה ארני באויב בעל ישראל בעל כל ארמנותיה שחחת מבצורי ורב בbatis יהודה פאניה ואנניה: ויחמס בגן שפו שחחת מעדרו שפה יהוה בציון מועד ושבת ויגאנץ בזעם אפו מלך ולהן: זנה ארני מזבחו נאר מקדשו הסגיר ביד אויב חומת ארמנותיה קול נתנו בבית יהודה ביום מועד: ח' חשב יהוה להשתית חומת בת ציון נתה לנו לא-השיב ידו מבצע ויאבל-חל וחומה יחו אמללו: טבעו בארץ שעדרה אבד ושבר בריתיה מלכה ושריד בוגרים אין תורה גמגניאיה לא-מצאו חיזון מידה: ישבו לארץ ידמו זקנינו בת ציון העלו עפל על-ראשם הגרו שקים הורידו לארץ ראשון בתולת ירושלים: « כלו בדמעות עני חמרמו מעי נשפיך לארץ כבדי על-שבר בת עמי בעטף עולל ווונק ברחבות קרייה: כ לאמתם יאמרו איה דגנו ויין בהתעטפם בחיל ברחבות עיר בהשתקה נפשם אל-חיק אמתם: ג' מה-אייד מה אדרה-לך הפט ירושלים מה אשוה-לך וגנחמד בתולת בת ציון כי-גדול פים שבך מי ירפא-ך: ד נבייך חזו לך שוא ותפל ולא-גלו על-ענך להשיב שבתך ויחזו לך משאות שוא ומדוקים: ט ספקו עלייך כפים כל-עברי דרך שרקול ונגעו ראשם על-באת ירושלים זאת העיר שיאמרך במלחת יפי משוש לכל הארץ: ט פניו עלייך פיהם לכל-אייד שלקו ויתפרקישן אמריו בלאנו אך זה היום שקיינוח מצאנו

יעון עדי אין ממשמה את לפה את ידק. איך ביד אויביך נפלו נגידיה: מפרק אבודים ילדים חמודים בפז. על זאת בפרק וכי יילת מרודיה: איך משבב זמן לדתך. ועד אין תהי את נקשורת בחיל ציריך אחידיה: يولדות לתשעה ירחים עת נשוי כל. ואיך רבו שנוטך אשר הרית ילדיך: רני לשומר לאילה חבלים. והוא יתר לציריך עלי רבר רפואי: חושב זמן יעלי סלע להתריר. ולא חשב זמנה להסיר כל חרדיה: זמן בידך פתח ארבע געולים. גם בין יפתח גני אוצר זבוליך: קול ישמיע להביע האמונים. ואו דלתינו פתוח יקדים על קלידיך: ציון מעושים בצערכ וביפוי מעותשים. אשר ירח תרס חרדיה: ציון במנחה יכפרון את פני עצם. אז ישתחוו לבך רגלה חרדיה: ציון עדי עדי רקמת בגדר. וגם עוז וזרע פאר בגדי חמודיה:

mag. חיבורה ר' יוסף ביר חיים הכהן ע"פ סדר א"ב וחותם שמו בסופו

יעון במשפט לכி לד עם מעונניה. התעווד בכווב ולא גלו עונייך: אכון בני עולה ענווד וירושך. נוה צדק הייתה אל כל שכנייך: בזית ממיליכך. ולא הקשבת למורה לטוב. בשבעון הארץ קדוש במילונויך: גלית קلونיך וטמאתך בשוליך. וגם טמאת דרכך. מאיד הרבית זוניה: דרכך אחותך הלא הלבת. זונית בתונתה והזונית בנותיך ובניך: הבית ונגפת לאין מרפא. והשלכת בטית חומות. והגך שחוק לבני מעוניה: ותהי נגינה בפי זדים אדרורים. אשר אמרו לנפשך שח' הרום לשניהם: זכרי עוניה בלב נשבר. וזעק עלי מפיך ונגשך אשר גרע קרניזה: חפי באמת לאל ציריך ובוראה. והחולין למלאך בלבד כי הוא אדוניה: טהרי לבבך ובפיך. ושובי עדי אישך קדושה. ولو הרביה

קינות לתשעה באב

מב. עי' א' בראש ובסוף חיבורה רב מair ביר אלעזר הדרשן וחותם בשמו מאיר חזק ציון צפירת פאר חירות אגדית. עקי ברמה בקהל על אבודיך: אל הבניה לבקש ולהחן לאל. שלום ישות לך גם לבני בחיריך: בעל בחירך אשר לך אהבתו. לזר נחפה לנגדך וגם נגד גדוריך: גלף ופתח בלוטת לב. אווי נשכחת בטח בשלוחה שדוכה על דודיך: דברי נוכחות לרעד להלייז עבורה. אף תצפאי להרים קול הדריך: השב יידיך למיטה וללון בצלך ולטיל גז וריך: עוד במוهر וקדושין וגם בכתבבה. לך ולעורך והם ברור זבריך: ערע ובנים מחתבים לאישך הלא יולדת. ואיך נשבלת מפל חסידיך: חמץ ו עבר וגנו מפקד ולא נשלחת. לא בא בידך. שטר ספר טרדייך: טוען בטענת ממאנת במרד עלי בן נתכלסת והשפלה עם יידיך: יושבת בדורה דמוה. כי חשופה קלzon שליך. ונגנית ונדרל כבודיך: כל מחזיקים בנירך. הם יצואך. רוחפים ובחולים והם הי לבודיך: לבי הלא נחלל מאין הפוגות. אשר המר ונחלף למר מתך מגידיך: מלא דמעות במים נשטפו. נמלאו דמעות לחיי וכל עני נגידיך: נפשי עטיפה בעת זכריו לאשך הלא נכה. ולא יכול לאפות סמידיך: סמך אשישי עגב מהול במים. ופסמן הרפתים. בקר זבח עובדיך: עדר ונחרש יסודך לשדה בור וניר. לחבה ואבלה סביבך אש פלידיך: פלאז ושבי ז לבשוני בעת אחזה מוני שקטים. והם צדו צעריך: צעק אני למוקנות לבכות ובמר לזעך נהיה. هو על קפדייך: קלז ימי עני עת אחזה ענייך. שומרים מצאיך. והם נשאו רדייך: רחפו עמי עלי בניהם יקרים אשר בשיד שרוופים. באור אוידי שרידיך: שקדו ויקחו גוילין דת משנאיכי. אויך נמשלת לפטיש תעודיך: תזהה ללבך אשר נרצה. הארץ טמאה לנרכה לנסוך יין תמידיך:

קינות לתשעה באב

ראינו: י' עשה יהנה אשר זם בצע אמראתו אשר צינה מימי-קדם הרכס ולא חמל ויישמה עליך אויב הרים קרנו צרייך: זה צעק לך אל-ארני חומת בת-צין הוריידי כנחל דמעה יומם ולילה אל-תתני פונת לך אל-תלם בת-עינך: ט' קומי ורזי בלילה בראש אשмерות שפכי כמים לך נכח פני ארני שאי אלוי כפיך על-נפש עולמי העטופים ברעב בראש כל-חויצות: כ' ראה יהוה והבטה למי עולמת לה אמת-האללה נשים פרים עללי טפחים אמייחרג במקdash ארני להו ונבייא: כא שכבו לארץ חוצות נער וזקן בתולמי ובחורי נפלו בחרב הרגת ביום אפק טבחת לא חמלת: ככ תקראי ביום מועד מנורין מסביב ולא הניה ביום אפר-יהודה פליטת ושריד אש-טפחתי ורבייתי איבי כלם:

ג. » אני הגבר ראה עני בשבט עברתו: כ' אותו נתן לייך תשך ולא-אור: א' אך כי ישוב יהפה ידו כל-הימים: ד' בלה בשלי ועורי שבר עצמותי: ה' בנה עלי ויקף ראש ותלאה: ו' במחשכים הושיבני כמתי עולים: ז' גדר בעדי ולא יצא הכביד נחשתי: ח' גם כי אזעק ואשוע שם תפלה: ט' גדר דרכי בנות נתיבתי עודה: י' רבע ארב הוילאי ארי במסתרים: י' דרכי סורר ויפשחני שני שמות: י' דרכך קשתו ניציבני כמתקרא לך: י' הביא בכל-ויהי בני אשפטו: י' התייחס שחק לכל-עמי נגניהם כל-הימים: ט' השביעי במרודים הרוני לענה: ט' וינרס בחייב שבי הכהפישני באפר: י' ותונח משלום נפשי נשתי טובה: י' ואמר אבד נצח

קינות לחשעה באב

בלב נשבר. תמיד מקונן עלי צרי הבלתי: ויתאונן בתנים ובנות יענה. ויקרא מסped מר גולדה: איך נتونה באש אוכלה. תאכל באש בש. ולא נכוו זרים בגחליך: עד אין עדינה תה שוכנה ברוב השקט. ונני פרחי הלא כפו חרוליך: תשב ברוב גאות. לשפט בני אל בכל המשפטים. ותביא לפיליך: עוד תגור לשרף דת אש וחקים. ולכון אשר ישילם לך גמוליך: צורי בלפיד ואש. הלבubar זה נתגה. כי באחריתך. תלהת אש בשוליך: סיני העל כן בך בחר אלהים. ומאמ בגודלים וורה בגובליך: להיות לموظת לדת. כי תתמעט ותרד מכבודה. והן אמשל משליך: משל למלך. אשר בכח למשתה בנו. צפה אשר יגוע. בן את במליך: תחת מעיל. תחכס סיני לבושך בשק. תעטה לבוש אלמנות. תחליף שמליק: אוריד דמעות. עדי יהיו כנהל. ויגיעו לקברות שני שרי אציליך: משה ואהרן בהור ההר. ואשא אל למה בשrepo גלilih: חדש שלishi וקשר הרבייע. להשתית חמדתך. וכל יופי כליליך: גרע ללחות. ועוד שנגה באולתו. לשרפ ב האש דת. הוה תשלום כפליך: אתה לנטשי איר ערב לחכי אכול. אחריו ראותי. אשר אספו שלליך: אל תזך רוחבה בנדחת. ושדרפו שלל עליון. אשר תמאס לבא קהליך: לא אדע למצו דרכ סלילה. כי היו אבלות. נתיב יושר מסיליך: ימתק בפי מדבש. למסך במשקה דמעות. ולרגלי חיות כבוי בבליך: יערב לעני. שאוב מימי דמע. עדי כלו לכל מחזיק בכנע מעיליך: אך יחרבו ברדתם על לחין. עבור כי נכרמו רחמי לנדו בצליך: לzech צור בפסטו. הלהך בדרכ למרחוק. ועמו הלה נסו צלilih: ואני כשבול וglmood. נשארתי בלבד מהם. כתון בראש חרד מגודליך: לא אשמע עוד לקוב שרים ושרות. עלי כי נתקן חבלית תפיכ ליליך: אלבש ואתכס בשק. כי לי מאוד יקרו. עצמו בחול ריבינו. נפשות חלליך: אתה מאד על מאוד היום. אשר יורח אל כל. אבל יחשיך אליו ואליך: זעקין בקהל מר לציור. על שבורניך ועל חלייך. וסתה את כלוליך: חגרי לבוש שק עלי הhabערת. אשר יצתה לחילך. וסתה את תלוליך: כי מי ענותך ינחמד צור. וישיב שבות شبטי ישורון. וירים את שפליך: עוד תעדר בעדי שני ותוף תקחי. תלכי במחול. וצהלי במחוליך: רום לבבי. בעת צורך לאור לך. ויגיה לחשכה. ויארו אפליך:

קינות לחשעה באב

וחותלתי מידה: יט זכר-ענגי ומרוקי לעגנה וראש: כ זבור תזולר ותשוח עלי נפש: כ אצת אשיב אל-לבוי על-כן אוחיל: כ חסדי יהונה כי לא-תמן כי לא-כלו רקמי: כ חדש לבקרים רבתה אמונה: כ חלקי יהונה אמרה נפשי על-כן אוחיל לו: כה טוב יהונה לקו לנפש תדרשו: כ טוב ויחיל ודורם לחשעת יהונה: כ טוב לנבר כירישא על בעניריו: כה ישב בך וידם כי נטל עליו: כ יתנו בעפר פיהו אולי יש תקווה: ל יתנו למבהו לחוי ישבע בחרפה: לא כי לא יונח לעוזם אדרני: לא כי אמת-הונח וرحم קרבל חסדי: לא כי לא ענה מלבו ונגה בני-איש: לא לדכא תחת רגליי כל אסירי ארץ: לא להטוט משפט-נבר נגד פני עליון: לא לעות אדם בריבו אדרני לא ראה: לא פיו זה אמר ותהי אדרני לא ציה: לא מפי עליון לא תצא הרעות והטוב: לא מה-יתאנון אדם חי כבר על-חטאינו: מ נחפשה דרכינו ונחלה ונשובה עד-יה: מא נושא לבבנו אל-כפים אל-אל בשמיים: מכ נחנו פשענו ומרינו אתה לא סלה: מ ספotta באך ותרדפנו הרגנת לא חמלת: מ- ספotta בענן לך מעבור תפלה: מה סחו ומאוס תשימנו בקרוב העמים: מ פצוי עליינו פיהם כל-אייבינו: מ פחד ופחת היה לנו השאות והשבר: מה פלגי-מים תרד עני על-שבר בת-עמי: מט עני נגרה ולא תרמה מאין הפנות: מ עד-ישקיף וירא יהונה ממשמים: מא עני עוללה לנפשי מכל בנות עיר: וכ אוד צהני כצפור איibi חנים: מ אמתו בבור חוי וינדר-אבן כי: מ אפודים על-ראשי אמרתי נגזרתי: מה קראתי שמד יהונה מבור תחתונות:

קינות לחשעה באב

בנו. ויתגנך שם בשם אביו אשר קדמו. נחתם בשיריך: ובמחשבות בוראך עליית. בטרם ברא תבל. ושחק וועלם על עפריך: ובמי מריבבה ביום זעם. אמי טהרה ארץך. ולא גושמה בכליות יציריך: ירד בעתו מטר ארץך. זמן לילך בא לברכה. וטל לו בקציריך: היה לshit חוג יסוד. מפק תעודה וסוד קדוש ירחך. לפי עדים מעבריך: בניהם ובנות תשוקה. בשוק שוקקנו. שחקנו והשתתקשנו בסך עובייך: בחג פסה נפלוא. בפז סלאו. טל אור וחן נמלואו. זכו נזיריך: איך אשמחה עוד בחג. איך אעלזה עוד בפור. עד כי יכואן. ימי ששון לפורייך: ארץך חמודה מאד לא חמודה. בעלות בניהם חמודים. לבית מחמד מגורייך: נעללה ענן הקטורת. ממוקם מקדש יצא מקומו. עשן אש מטבחיך: בקרוב מרים בעיר. שלחו בכרםך בעיר. ערו ועורה. בעיר וקדיש בעריך: ברזל בל נשמע קולו בעת נבנית. איך חרבות צורים. בה תקעו מצריך: על זאת בשק עזירים עברים. אבל בוטחים כי ישמו אחריו חתוך בתיריך: לב מדוח יהלה. לתאהו יכללה. יישן עדי יעלה. עמוד שחיריך: ילל לקולי אלוי. איך תפאפק. הלא קרא לשך ובקי. אילוף נעוריך: אקום חצות לילה. על משמרות מפאף. לשمر לאוד יאתה בקר לשמרייך: אז תמצאי צוף דבש. אז לא תקונני בראש. כי תתפונני בראש הרים הריך: יבוא כבוד הילבנון לך. ותתלבני כבני עדרים. בני אדר גדריך: עורי והתגער ערכך יעד נוערים. נער יתו אותן. לעצך יעד נעריך: ציון לציון ואות. עוז עוד תהיו ולנס עמים. ותגבנה רגלי מבשריך: נצלי עדי העני. ותני לבושך שני. תולע בכליה עדי. לקשר קשריך: אל תאמרי לי. אשר וקנת חיותך לאיש. עוד תתעדי חולץ השד לנורייך: תלדי בני שעשויך בעת עדנה. שתאחדשי בגבורים כנשיך: יטה לטוב יצרך צור יוצרך יצרך. תה נצורה. בעיר חברה למורייך: יגאל בעז משבי. להшиб לארץ האבי. ויהי עטרת צבי. לשאר עדריך:

מא. חיבורו רב מאיר מרוטנבורג על שריפת התורה

שאלין שרופה באש. לשולם אבליך. המתאים שכון. בחזר זבוליך: השואפים בעפר הארץ. והכוונים המשותמים. עלי מוקד גליליך: הולכים חשבים ואין נוגה. וקווים לאור יומם. אשר יזרח עליהם ועליך: ושלום אנוש נאנח בוכה

קינות לחשעה באב

ו קולי שמעת אל-תעלם אונך לרוחתי לשועתי: ו קרבת ביום אקראך אמרת אל-תירא: נ רבת ארגני ריבי נפשי נאלת חירות: ט ראייה יהוה עונתני שפטה משפט: ס ראייה כל-נכמתם כל-מחשבתם לי: ס שמעת חרפתם יהוה כל-מחשבתם עלי: סב שפטו קמי והণוּם עלי כל-הימים: ס שבתם וקימתם הביטה אני מניניהם: סד השיב להם גמול יהוה במעשה ידים: סה תתן להם מגנת-לב התאלה להם: סו תרדף באף ותשמידם מתחה שמאי יהוה:

ד. « איך יועם זהב ישנא הכתם הטוב תשפכנה אגניך-קדש בראש כל-חוצות: כ בני ציון היקרים המסלאים בפז איך נחשבו לנכלי-חרש מעשה ידי יוצר: ג גסתנים חלציו שד היניקו געריאן בת-עמי לאכזר כיענים בדבר: ד דבק לשון יונק אל-חכו בצמא עוללים שאלוי לחם פרש אין להם: ה האכלים לمعدנים נשמו בחויצות האמנים עלי תולע חבקו אשפותות: ו יונדל ענן בת-עמי מחתאת סדם ההפהקה כמור-רגע ול-חלו ביה ידים: ז זכו נייריה משלג צחוי מהלב אדרמו עצם מחללי רעב שהם יובו מדקרים מተנובת שדי: י ידי נשים רחמניות בשלו ולידיאן דינו לברות למו בשבר בת-עמי: יא כליה יהוה את-חמתו שפך חרzon אףו ניאת-אש בציון ותאכל יסלה:

קינות לחשעה באב

ב' לא האמינו מלכיד הארץ כל ישבו תבל כי יבא צר ואויב בשעריו ירושלם: י' מהטאות נבייה עונת להניה השכים בקרבה גם צדיקים: ז' געו עורים בחותמות נגלו בדם שלא יוכלו יגעו בלביהם: ט' סורו טמא קראוי למו סורו סורו אל-הגעו כי נציו נס-געו אמרו בגויים לא יוסף לנו: ט' פני יהוה חלקם לא יוסף להבטח פני להניהם לא נשאו ווקנים לא חננו: י' עולדינו הצלינה עינינו אל-עורתנו הבל בצדיתנו צפינו אל-גוי לא יוושע: י' צדו צעדינו מלכת ברוחבינו קרב קאננו מלאו ימינו כירבא קאננו: ט' קלים היו לרפהינו מפשרי שמים על-ההרים דלקנו במדבר ארבי לנו: כ' ריח אפינו משיח יהוה נלך בשחוותם אשר אמרנו בצלן נחיה בגויים: כ' שלישי ושמתי בת-אדום ישבת בארץ עוז גמ-עליך עבד-כוס התשרי וחתער: ככ תם-עוגן בת-ציוון לא יוסף להגולתך פקד עוגן בת-אדום גלה על-חטאיך:

ה. « זכר יהוה מה-היה לנו הקיטה וראה את-חרפהנו: כ נחלתו נחפה לזרים בתינו לנקרים: י' יתומים היינו ואין אב אמתינו כאלמנות: ד' מימינו בכיסף שתינו עזינו במתיר יבאי: ה' על צוארנו נרדפנו יגענו ולא הונח לנו: מצלמים נתנו יד אשור לשבע לחם: א' אבתינו חטא ואים ואנחנו עונתיהם סבלנו: ח' עברים משלו בנו פרק אין מידם: ט' בנפשנו נביא לחמננו מפני תרב המדבר: י' עולדנו בתנור נכמרו מפני ולעפות רעב: י' נשים

ארץ אדנית: הגה למרמס נתינה בת יהודה. ואין מшиб לנפשה. עלי שמות שמנית: ציון במר תבי מאי מנהם. אשר רק מאד מקרוב נהם בחונית: קולך בקהל ים גם תנין ויענה. והול נהי ובכי אשר תחת סלוני: ציון למורום שאי עיניה. וגם תראי ספרי והילילי. עלי עוזך תואנית: ציון תקונני עלי אבות ושאלי מבון ביתך. וגם עוזך. חוץ קצנית: אל המערה לכבי. צרכיו במר ובכוי. ענו בניות ובנותיך וניניך: שרה בשמעה לקולך. גם מבפה עלי בניים. אשר נשבו אל כל שכנית: רחל ולאה בכו. בלחה וולפה הלא קוננו. וקרואי בקול. מהי בפניה: כי אלהים הלא נצח ולא יונת. כי תקווה היא. ורוב שלום לבניה:

ציון ידידות ידיד צעריך לשעריך. שכנת כתפיו ברוב ענות הדריך: ציון הדר כל הדר מטות. וכל משכוב דודים ידידך בבא חדרי חדריך: ציון ברוכה ברכה על-יונה עלי רاشך. למלך מתחבים שעריך: ציון ירשת זאב ערב. שני פארך בעדי ערדים. עדין עלו כתיריך: יפית ברוב הון והן רביית בעדות. והן מזקני צוענים. חכמו בעריך: היה יפה מכלל. נאה בכל מהלל. עליית ושביתת שלל. מלכי מגורייך: בך ברומה אנווש לנו מבלי חטא. בך בפר בקרבו פמיד מכפריך: יסדת בזיו לפאר. חרבת בתוך אב באף ואף אשף לזאת אשאב. מימי תמרוריך: גראו בעירך פני קונה. בגו מחנה. רצון לשוכני סנה. בשני חצריך: עושי מלאתך בחוט. התעשרו ברכוש כל הון יקר נמציא. לקהן עשיריך: נבחר בחר במואם. לצורך בחר במואם בחוריו. בחר במוצאה. ובכחותם בחיריך: בך דר בגיל נהדר. אדרך בכל דור ודור. ערוף בבו לאעדור. עדרי חביריך: עליה גבולך דבריך צלע יבוס. לא לעין עיטם. לבלתה שעת כתפות דביריך: קרא יי שם על שם שני כהנים. הווד מצאך בחיל בשדי יעריך: בנה מעונך

קינות לתשעה באב

לנחמה. ותשענה דברי מבשר בקול. אוני ואוניה: התעוררי לקרת דודך והתעורר מֵהָרֶה בשובו אל מעוניה:

לט. חיבור רבי אשר הכהן

ציוון תקונני עלי ביתך אשר גשרה. ערחי במרך עלי שטמות גפנית: ציוון תעורי בעלמנה. אשר היה להם לכל עוברים מרוב עוניה: על הגבעות שאי קינה ותמרור. וגם נהי בקול רם אשר הבו המוניה: איך למוֹאָב בני ציון באך חילו על רוב גאוניה. ורקאי אל מקונניה: הילל וקינה שאי ציון במר ונהי. ובכى שטמות עלי שטמות מעוניה: קונני ואל תדמי. קולך בבכי שאי. דבר וחרב אשר שלח למוניה: צדו בצד וαι עוזר לנגדו. אשר פרשו רשות לגלות את קלוניה: ואיך השליך תפארת ישראל. ולא זכר שבועה אשר ברת לאומניה: קולך בקול נהמת יענים. נאות יעקב בכוי וקינה שאי. על רוב תלוליה: גוי נזרך והשליכי לראיש עלי ארץ. ושק תקשתי עברי במתניה: קונני בפשע. ואל תתני מנוחה וקוננד אל שפיים שאי. מרוב מעוניה: ארץ צבי צבאות. קינה ונהי תעורי על שפויים. הלא תחת ששוניה: קוננו מלכים. והילילו קצנים וכל יושבי מערב ומזרח. על שמלוֹנִיה: פשטי מעילך והשליכי לאץ. וחגרי שק גם תחמי תחת סדרניה: בחור וזקן גם עולל ויזנק. שאו תמרור נפש. לעני כל וקניה: ציוון שושניך הלא עבר בקוץ עלי מים. ונחפכו מרוב זדוניה: חשבו מאורות. וגם שחקים. וכל דרך מאי נחשך. סתוום לפניה: כי השחקים מאי זورو ואספי לאורים. לפני כל שאון. על רוב יגוניה: ציוון בשופר תקע. על הר וגבע דאי. ערחי במר ובכוי. על מות סרנייה: שלחו שליך באש. ציוון למרים. הלא טבעו שעריך בתרז

קינות לתשעה באב

בציוון ענו בתקלה בערי יהודה: כי שרדים בידם נתלו פניו זקנים לא נתקרו: כי בחוריהם טהון נשוא ונערם בעז כשלו: כי זקנים משער שכחו בחוריהם מגניהם: כי שבת משוש לבנו נחפה לאבל מהלן: כי נפלת עטרת ראשנו אויגנא לנו כי חטאננו: כי על זה היה דוח לבנו על אלה חשבו עינינו: כי על הר ציון ששם שעילים הלקיבו: כי אטה יהוה לעוזם תשב כסאך לדור ודור: כי למה לנצח תשכחנו פזעבנו לארכך ימים: כי השיבנו יהוה אליך ונשובה חישב ימינו בקדם: כי אם מאסתני קצתה עליינו עד מאד:

וחור הקהיל השיבנו ואח"כ חור החון
השיבנו יהוה ואליך ונשובה חישב ימינו בקדם:

קינות לליל תשעה באב

א. מייסד על פי אילנה פרק ח

זכור כי מה היה לנו או. הביטה וראה את חרפנתנו. או מה היה לנו נחלתנו נחפה לזרים או. בתינו לנכרים. אמרה: יתומים היינו ואין אב או. אמותינו מקוננות בחדש אב. אמרה: מימינו בקסף שתינו או. כי נסוך הימים בזינו. אמרה: על צוארנו נרדפנו או. כי שנאת חנס רדפנו. אמרה: מצרים נתנו יד או. ואשור צדוננו בצד. אמרה: אבותינו חטאנו ואינם או. ואנחנו סובלים את עונם. אמרה: עבדים ממשלו לנו או. כי שלוח עבדים בטלנו. אמרה: בנפשנו נביא לחמננו או. כי קפצנו מעני יידינו. אמרה: עורנו בתנור נברמו או. כי בזעם בקהלן המירנו. אמרה: נשים בציון ענו או. כי איש את אשת רעהו טמאו וזונ. אמרה: שרדים בידם נתלו או. כי גזלת העני חמסו ונזלו. אמרה:

קינות לחשעה באב

יפת מראה. איך נהפכו לשחרור הארץ ופניהם: בכנות מלכים יקר עטית תהלה ואיך שק תחגרי על חלציד ומתרניך: לחמי אונחה בעת تعد אפר תחת פאר. אפעה ואשתה כוס יגוני עלי יגוניה: קומי ונשא נהי. נבבה דמעות כים. ילו נחרות. למן ענייני לעניינה: על אלמנותך אשר הלא ידיד. והוא החריב דבירו וכל סתרי צפוניך: עת אראה יפיך אקרים משוררים בשיר. עת אחיה עניה. אקרים מקוניניך: אbehך לקאת וקפוד ישכנו בה. ואוי לי אם אדם וערב קנו בקניך: עיר המלוכה לדוד ושלמה בנו הייתה בניה. והם קדים מכוניניך: את היא למقدس לאל. את היא מנוחה לצור. את היא אשר יום ביום ירד לגניך: שם שלחן ומנורה. וארון הברית. אל בין שרדי אהבה. לו במלוניך: על מזבחך עמדו כהנים משרתים במו זבח ועולה לכפר על עונייך: ראש הכהנה אשר אפוד לבושך יקר. נשמע בשולי מעיל קול פעמונייך: אחת בשנה פנים הלא לחדרי דבר. הביא קטרת מלא קמצוץ וחתנייך: קודה וקגה. וכל ראי ששים. ערי התמירים בבא ריח ספנייך: אף הלוים אשר שומרים שערם. וגם המשוררים שיר בפה עם כל רגניך: נגדם בני מעמד עורבים תפלה. ולו יעלה המונך בכל פעמי ומנייך: בך הנבאים. הלא הוא בסוד אל ובך חכמי תבונה. ובך שבעים זגניך: ארץ מלאה במו עשר קדרות. וכל מעשר תרומה וגם מבחר רגניך: עתה שממה בלי בנים ובנות. ואן מלבד נבייך לויד וכחניך: מתי ישובון יבואו בתוך אלה. המתאים שכן תחת ענינה: לבי יאה לחבק ביזועות עפר ארץך. ואחשך בפי נשך אבןיך: לו ארץ בהיות נבנית בנפק ופוק. יראו לצפון וים גבה קרניך: אבסוף ואחמד

קינות לחשעה באב

בחורים טחון נושא או. כי בית זונה נמצאו. אמרהיל: זקנים משור שבטו או. כי משפט יתום ואלמנה עותג. אמרהיל: שבט משוש לבני או. כי נבטלו עלי רגליינו. אמרהיל: נפלת עטרת ראשנו או. כי נבטל בבוד בית מקדשנו. אמרהיל: על זה היה דוה לבנו או. כי נבטל בבוד בית מאונינו. אמרהיל: על הר ציון ששכם או. כי הר הבית מושומים. אמרהיל: אתה יי' לעולם תשב בסאך לדור ודור: למה לנצח תשחנו תעבנו לאך ימים: השיבנו יי' אליך ונשובה חרש ימינו בקדם: כי אם מאס מסתנו קצפת עליינו עד מאר:

השיבנו יי' אליך ונשובה חרש ימינו בקדם:

ב. כshallليل תשעה באב במוצאי השבת אומרים קינה זו:
אל מפי בן ובת. הגות קינות רבת. תמור Shirim ותדות. ויהי
نعم נשבת, במוツאי שבת: או כי נגורה גורה. בחרי אף וגם
עbara. ואפו בנו חרה. ובערה חמתו קלבת. ויהי נעם: או כי
בתינו שנגו. ובתולותינו עבג. ופנינו נשבתו. וגם הושתחרו
במחבת. ויהי נעם: או כי שדונו צרים. וגם הפליו בנו פגרים.
בגנו ציון היקרים. היו נצורים כבבת. ויהי נעם: או כי נפלת
עטרת. וגברה כתף סוררת. ותדל הוד ותפארת. צמצום שכן
חבת. ויהי נעם: או כי נטלה מנורה. וקטרת לבונה הטהורה.
ונבזה גזית מיוקרה. אכליה ארץ זבת. ויהי נעם נשבת, במוツאי שבת:

ג. בו יתאר המקונן את קורות עם ישראל בתשעה באב

בליל זה יבקין וילילו בני. בליל זה חרב בית קדרי ונשרפו
ארמוני. וכל בית ישראל יהנו ביגוני. ייבכו את
השיפה אשר שרפ יי: בליל זה תילל מר עניה נחרלת.
ומבית אביה בחים מובדلت. ויעאה מביתו ונסגר הדלת.
והלכה בשבייה בכל פה נאכלת. ביום שלחה באש בוערת

קינות לתשעה באב

נודע בשיריך: מה טוב ונעים. בבא שבטי בני יעקב שלוש פעמים בכל שנה בשעריך: בך סוד התעוודה וסוד חכמota. ובאו בני קדם ותכמי שבא לכתוב ספריך: שוטרים בכל הגבול. שופטים בכל עיר ועיר. זקני אמת הם ואין מורה במוריך: מלך בקרבך. ובך שרי תילים בכל נשק. ועל כל לאום גברו גביריך: בימך בחוראות. להיות קדש לאל נבחרו. ובני נביים בני אל חי נעריך: בך התקופה עלי קו האמת נשקלה. תוכן שנות דור ודור בשני אדריך: מולד לבנה כפי ארליך והמתה שומה לרחבה. ובאה הראית סטריך: נראה בתמו כיסיל בך יعلاה. כי שאר כל החדשים בלבד זה בחדריך: אהיה דבירך מקום ארוץ. ואיה הדר היכל והמושבות. ואיה חצריך: אהיה משיחך. بعد עמק יכפר. ומה היה לילדיו קחת. ואיה נזיריך: היה יפה נוף בני עליון וכל יעצץיך אבדו. והלכו שבי מליכך ושיריך: היה יפה נוף הארץ מסך וממי כשלדים שטפוק. וכל רוח השיפוץ. ואש בערחה בעריך: מרים בצורך אשר מצר נצרכך. ואו זרים עכרכך. ואת היה בעוכריך: אל האמירך. עד נקראת אריאל. ואיך עבר בנוך ארי טורף עדרכיך: שובי לאל בועלך. אל תנני לו דמי עד שוב בבודו. עד יבנה גדריך: נפשי מאד נכספה לראות בויו וחרך. שלום יהיו לך ורב שלום לעוזריך:

לח. חיבור ר' אלעזר ב"ר משה הדרשו מורי צבורי

ציון עטרת צבי שמחת המוניה. שלום בגיןך קחי מאה אדרוניך: אילוי שחקים אשר שומרים לחומות וחל ליליה ויום ידרשו. שלום למחרניתך: גם הנפוצים. בכל ארבע קצות. והם דורשי שלומד בנותיך ובניך: שוכני קברים מחכים ומצפים ליום ישעך. ואו יצמחו יחין ישניך: ואני בשאלי שלומד אקרא קול בראש הרים. ואדרמה לעוף על רענניך: שלום לציון גנה צדק. ושלום עלי חילך וחומות יקר אבני פגניך: שלום לארץ צבי. שלום לכל הגבול גלעד ושומרון. וכל יתר שכניך: ציון לפנים הלא היה

קינות לתשעה באב

ואוכלת. ואש עם גחלת. יצאה מאות זי. בליל זה: בליל זה הצלגלו סباب החובה. ראשון וגם שני ביתי נחרבה. ובת לא רוחמה בת השובבה. הושקתה מי רוש ואת בטנה עצבה. ושלחה מביתו. וגם נשטה טובה. גדולה השנאה מאה אשר אהבה. וכאלמנות חיות באשה נזוכה. ותאמר ציון עזבני זי. בליל זה: בליל זה קדרתי וחשבו המאורות. לחרבן בית קדרי ובטול משמרות. בליל זה סבוני אפסוני צרות. וגם קרא מועד בדין חמיש גירות. בכינוס בכו ונקבע לדורות. יען כי היתה סבה מעם זי. בליל זה: בליל זה אראו בו חמיש מאורעות. גור על אבות בפרוע פרועות. ודקקו בו צרות רבות ורעות. יום מוקן היה בפגוע פגעות. והעמיד האויב והרים קול זועות. **קום כי זה היום אשר אמר זי.** בליל זה:

ד. חיבור רבינו שלמהaben גבירול וחתם שמו בראשי החוזים **שומרון קול תפן מצאוני עזוני.** לארץ אחרית יציאוני בני. ואהליבה תזעק נשרפו ארמוני. ותאמר ציון עזבני זי: לא לך אהליבה חשוב ענייך בעני. התמשליך לשביר ולחליך. אני אהלה סורה בגדי בקסוי. וקם עלי בחשבי ועננה בי מרפי. ולקצת הימים שלמתי נשי. ותגלת פלאסר אכל את פרפי. חמדי פשט והצליל את עדי. ולחלח וחבור נשא את שבי. דמי אהליבה ואל תבכי בבכי. שנוטיך ארכו ולא ארכו שני. ואהליבה: משיבת אהליבה אני בן נעקשת ובעל נערוי כאלה בגדתי. דמי אהלה כי יגוני זכרתי. נדחת את אחת ריבות נדחת. הנה ביד הכספיים פעמים נלבdet. ושביה עניה לבבל ירדתי. ונשרף ההייל אשר בו נכבdet. ולשביעים שנה בבל נפקדתי. ושבתי לציון עוד והייל יסדי. גם זאת הפעם

קינות לחשעה באב

כִּי בְּעַמְּדֵי עַלְיָ קָבְרוֹת אֲבוֹתֵי וְאֲשֶׁר תָּמַם עַלְיָ חֶבְרוֹן. מִבְּחָר קָבְרֵיכֶךָ: הַר הָעָרִים וְהַר הַהֶּר. אֲשֶׁר שֵׁם שְׁנִי אֲוִירִים גָּדוֹלִים מִאֲוִירִיךְ וּמִאוּרִיךְ: חַי בְּשָׁמוֹת אֲוִיר אֲרֵצָךְ. וּמִפְּנֵר דָּרוֹר אַבְקָת עַפְרָךְ. וּנְפֵתָ צוֹף גַּדְרֵיךְ: יִגְעַם לְנֶפֶשָׁ הַלְּוֹךְ עָרוּם וִיחַר. עַלְיָ חַרְבּוֹת שְׁמָמָה. אֲשֶׁר הִיה דְּבִירֵיךְ: בָּמָקוֹם אֲרֹנָךְ אֲשֶׁר גַּבְנוֹ וּבָמָקוֹם בְּרוּבֵיכֶךָ. אֲשֶׁר שְׁכַנְוָה חַדְרֵי חַדְרֵיךְ: אָגּוֹן וְאַשְׁלִיךְ פָּאָר נָזָר. וְאַקְבָּ זָמָן. חַלְל בָּאָרֶץ טָמֵא אֶת גַּזְוִירֵיךְ: אַיְדֵי יָעָרְבָּ לִי אֲכָול וְשַׂתּוֹת בָּעֵת אֲחֹתָה. כִּי יְסָחָבָיו הַבְּבָלִים אֶת כְּפִירֵיךְ: אָוֹ אַיְדֵי מָאוֹר יוֹם יְהִי מִתּוֹךְ לְעַיִנִי. בָּעוֹד אֲרָאָה בְּפִי עָזְרָבִים פָּגָרִי בְּשִׁירֵיךְ: כָּוֹס הַגִּזְגִּינִים לָאתָם. הַרְפֵּי מַעַט. כִּי בָּכָר מְלָאוּ כְּסָלִי נֶגְשֵׁי מִמְּרוּרֵיךְ: עַת אַזְפָּרָה אַהֲלָה אַשְׁתָּה חַמְרָךְ. וְאַזְפָּרָה אַהֲלִיבָה. כִּי עַת אַזְמְרִיךְ: צִיּוֹן בְּלִילָת יוֹפִי. אַהֲבָה וְתַן עַוְרֵרִי לִמְאָד. וּבָךְ נַקְשָׁרוֹ נְפָשּׁוֹת חַבְרֵיךְ: הַם הַשְּׁמָחִים לְשָׁלוֹתֶךָ. וְהַכּוֹאָבִים עַל שְׁוֹמָמוֹתֶךָ. וּבָכוּם עַל שְׁבָרֵיךְ: מַבּוֹר שְׁבֵי שְׁוֹאָפִים נְגַדָּךְ. וּמַשְׁתָּחוֹם אִישׁ מִמְּקֹמוֹ. עַלְיָ נֻכָּח שְׁעִירֵיךְ: עַדְרֵי הַמּוֹנָךְ אֲשֶׁר גָּלוּ. וְגַתְפָּרוּ מַהְרָה לְגַבְעָה וְלֹא שְׁבָחוּ גַּדְרֵיךְ: הַמְּחוֹזִיקִים בְּשַׁוְלִיךְ וּמַתְּאַמְצִים לְעַלוֹתֶךָ. וְלֹאָחוּ בְּסֶגֶנִי תִּמְרֵיךְ: שְׁגַנְעָר וּפְתָרוֹס הַיעֲרָכוֹד בְּגַדְלָם. וְאִם יִדְמֹו לְתֻמִּיךְ וְאוּרִיךְ: אֶל מַי יִדְמֹו מִשְׁחִיךְ וְאֶל מַי גְּבֵיאִיךְ. וְאֶל מַי לְוִיִּיךְ וְשִׁירֵיךְ: יִשְׁגַּה וַיְחַלֵּף בְּלִיל כָּל הַאֲלִילִים. חַסְנָךְ לְעוֹלָם לְדוֹר וְדוֹר גַּוִּירֵיךְ: אָוֹהָ לְמוֹשֵׁב אֱלֹהִיךְ. וְאַשְׁרִי אָנוֹשָׁ יִבְחַר וַיַּקְרֵב וַיִּשְׁבַּע בְּחַזְרֵיךְ: אֲשֶׁרְיָ מַחְבָּה וַיְגַיֵּעַ וַיַּרְאָה עַלוֹת אָוֹרָה. וַיַּקְרְבּוּ עַלְיוֹ שְׁתִירֵיךְ: לְדָרָות בְּטוֹבָת בְּחִירֵיךְ. לְעַלְזָ בְּשֶׁמֶתֶךָ. בְּשַׁובָּךְ אֶלְיָ קְדָמוֹת גַּעֲורֵיךְ:

לו. חִבְרָה רִי אַבְרָהָם הַחַווָּה וּוּסְקָם בְּמַעַלְתָּאֵי וּוּרְשָׁלִים צִיּוֹן קָחֵי כָּל צָרֵי גָּלְעָד. לְצִירֵיךְ אֵין דִּי. לְמַעַן כִּי גָּדוֹלָו שְׁבָרֵיךְ: אָרֶץ צָבֵי אֶת בַּתּוֹךְ גּוֹיִם נְתוֹנָה. וּמַן עַדְןָ מִקּוֹם כָּל יִקְרָב יִצְאָו גַּדְרֵיךְ: וַיְהִי לְאֹתָהּ נְעָמָן רְמַץ בְּשַׁרוֹ בְּמַי יִרְדֵּן אֹוי נְאָסָף. אֶפְכִּי טְהָרֵיךְ: אֶפְכִּי לְאָיסְלָה עַפְרָךְ בְּזַהָּב וְפָנָן. יִקְרָב כִּמוֹ יְחִילָם מַחְצֵבָה תִּמְרֵיךְ: כָּל תְּעִנוֹגִים בְּבוֹא בּוֹסֶרֶךְ. לֹא קָהָתָה הַשָּׁן וְאַוְלָם בְּצִוְּה מַתְּקָנוֹ הַרְרֵיךְ: פְּרִיךְ לְמַרְפָּא. וְכָל עַלְהָה תַּעַלָּה. הַלָּא כִּיעֲרָת הַדְּבָשׁ הַיּוֹן עָרֵיךְ: עַם הַפְּתָנִים בְּרִית בְּרִתּוֹ מַתִּיךְ וְאַיְן שָׁטָן. אֶבְלָל הַשְּׁלָמוֹ לָהֶם כְּפִירֵיךְ: בָּךְ כָּל בְּהָמָה וְעַזְف חַכְמָה. עַדְיִי בְּחַמּוֹר הַיה לְפָנָים. לְבָנָן יִאָרֵר חַמּוֹרֵיךְ: בָּה אל לְבָדוֹ וְאַיְן בְּלָתוֹ. וַיַּצֵּא שְׁמָה עד כִּי אַלְהִים אַמְתָּה

קינות לחשעה באב

מעט לא עַמְדָתִי. עד לְקַתְנֵי אֲדוֹם וּכְמַעַט אֲבָדָתִי. וְעַל כָּל הָאָרֶצֶת נִפְצָזוּ הַמּוֹנִי. וְאַהֲלֵיכֶה: הַחֹמֶל עַל דָּלְלוֹת וְרִאָה שְׁמָמוֹתֶם וְאַרְךְ גְּלֹוֹתֶם. אֶל תַּקְצֹוף עַד מָאָד וְרִאָה שְׁפָלוֹתֶם. וְאֶל לְעַד תַּזְפּוֹר עַזְוָנֶם וְסְכָלוֹתֶם. רְפָא נָא אֶת שְׁבָרֶם וְגַחֵם אֲבָלוֹתֶם. כִּי אַתָּה סְבָרֶם וְאַתָּה אַיְלוֹתֶם. חַדְשׁ יִמְינֵנוּ כִּי מַי קְדָמֵנוּ. כְּנָאָמֵךְ בּוֹנָה יְרוּשָׁלָם יְיָ:

ה. סודר על סדר הא"ב

עד אֲנָה בְּכִיה בְּצִיּוֹן וּמְסַפֵּד בַּיְרּוּשָׁלָם. תְּרַחְם צִיּוֹן וּתְבִנֵּה חַזְמָוֹת יְרוּשָׁלָם: אָז בְּחַטְאֵינוּ חַרְבָּ מִקְדָּשׁ וּבְעַונְתֵּינוּ נִשְׁרַף הַיכָּל. בָּאָרֶץ חַבְרָה לְהַקְשָׁרָה מְסַפֵּד וְצַבָּא הַשָּׁמִים נִשְׁאָו קִינָה. עד אֲנָה: גַּם בְּכִי בְּמַרְדֵּר שְׁבָטִי יַעֲקֹב וְאֶפְמְלוֹת יַזְלָו דְּמָעָה. דָּגְלִי יְשָׁרוֹן חָפוּ רַאֲשָׁם. וּכְמַה וּכְסִיל קְדָרוֹ פְּנֵי הָם. נִשְׁמַע בְּמַרְחָם. וּרְזָעָה נְאָמֵן לְאַהֲתָה אָזָן. עד אֲנָה: גַּעַר קְדָשׁ לְבָשָׁו שְׁקִים. וְצַבָּא הַשָּׁמִים גַּם הֵם שָׁקָה בְּסָוֹתָם. חַשְׁךְ הַשְּׁמֶשׁ וְיִרְחָ קְדָר וּכְכָבִים וּמַמְוֹלֹת אֲסָפוּ נְגָהָם. עד אֲנָה: טְלָה רָאָשׁוֹן בְּכָה בְּמַר נִפְשׁ עַל כִּי בְּבָשָׁו לְטָבָח הַוּבָלוֹ. יְלָה הַשְּׁמִיעָ שָׂוָר בְּמַרְזָמִים. כִּי עַל צְוָארָנוּ נִרְדְּפָנוּ בְּלָנוֹ. עד אֲנָה: כּוֹכֵב תְּאוֹמִים נַרְאָה חָלֵוק כִּי דָם אֲחִים נִשְׁפָּךְ בְּמִים. לְאָרֶץ בְּקַשׁ לְנִפְולָ סְרָטָן כִּי נִתְעַלְפָנוּ מִפְנֵי צָמָא. עד אֲנָה: מַרְומָ נִבְעַת מַקְוָל אֲרֵיה כִּי שְׁאַגְתָּנוּ לְאַלְתָּה לְמַרְזָוָם. נִהְרָגָ בְּתֹלוֹת וְגַם בְּחָוִרִים. כִּי עַל בְּתִוְלָה קָדְרָה פְּנִיקָה. עד אֲנָה: סְבָב מַאֲזִינִים וּבְקַשׁ תַּחַנָּה. כִּי נִבְחָר לְמָנוֹ מֹתָּה מִחְיִים. עַקְרָב לְבָשׁ פְּחָד וּרְעֵדה. כִּי בְּחָרָב וּבְרָעָב שְׁפָטָנוּ צָוָנוֹ. עד אֲנָה: פְּלָגִי מִים הַוּרִידָוּ דְּמָעָה כְּנַחַל כִּי אַזְתָּבָת לְאַנְתָּן לְנָנוֹ לְנָנוֹ. צָפָ מִים עַל רָאָשָׁנוּ וּבְדָלִי מַלְאָא חַפְנוּ יָבָשׁ. עד אֲנָה: קְרַבָּנוּ קְרַבָּנוּ וְלֹא נִתְקַבֵּל. וְגַדִּי פְּסָק שְׁעִיר חַטָּאתָנוּ. רְחַמְנִיות בְּשָׁלוֹן יְלִידֵיכֶן וּמַזְלָדְגִּים הַעֲלִים עַיִנִי. עד אֲנָה: שְׁבַחָנוּ שְׁבָת בְּלָבוֹת שׂוֹבָבִים. שְׁדֵי שְׁבָח בְּלָצְקֹותֵינוּ. תְּקַנֵּא לְצִיּוֹן קְנָאָה גְּדוֹלָה. וְתַאֲרֵר לְרַבְתִּי עַם מָאוֹר נְגַהָה:

קינות לתשעה באב

שומרי המערכת. ועל משמורותם עמדו ולא עזבו המלאכת. עד אשר שפה דם בימי המהפקת. ובא טיטוס מבית לפרכת. למקום אשר כהן גדול ירא שם לлечת. והחריבו ספריד וחלוני ש קופיה. וצעקי לפני על חורב ספריה. על נפש עוליה. שאילו בפיה: קול ילת בת ציון מרחוק נשמעת. תזעק זעקה חשבון תבבה בכוי מיפעת. אהה כי כוס שתיתית ומציתית קבעת. אבלוין אריות חודיע מלטעת. בת בבל השודורה ובת המרשעת. מה תחאנני ציון וחטאיך נודעת. על רב עונד גלה עמד מבלי דעתך. על עובך צופיך ושמיעך קול תרפיך. וצעקי לפני על חורב ספריה. על נפש עוליה. שאילו בפיה: אל תשמח איזיבתי על שבר קרני. כי נפלתי קמותי ויי עוזני. הנה יאספני אליו אשר פורני. ויגאלני מפוך צורי אשר מכרני. וגם עלייך תעבר כוס אשר עברני. ואז בסלעי סעפיך. אנפץ את טפיך. וצעקי לפני על חורב ספריה. על נפש עוליה. שאילו בפיה:

לו. חיבורה ר' יהודה הלו ביר שמואל

ציון הלא תשאלי לשולם אסירה. דורשי שלום והם יתר עדריה: מים ומורה ומצפון ותימן. שלום רחוק וקרוב. שאילו מפל עבריה: ושלום אסיד תקווה. נותן דמעיו בטל חרמון. ונכסף לרודתם על הררייה: לבכות עונתך אני תנימ. ועת אחלום שיבת שבותך. אני כבוד לשיריך: לב בית אל. ולפבי אל מאד יממה. ולמחנים וכל גג עתורהיך: שם השכינה שכינה לך. ויוצרך פתח למול שעריך שחק שעיריך: וכבוד כי לבך היה מארך. ואין סדר ושם ווכובים מאוריך: אבחור לנפשי להשתף. במקום אשר ריח אליהם שפוכה על בחריך: את בית מלוכה. ואת כסא כבוד אל. ואיך ישבי עבדים עלי כסאות גביריך: מי יתגנני מושטט במקומות. אשר גלו אליהם לחוויך ואיריך: מי יעשה לי כנפים וארכיך נדור. אני לתרי לבבי בין בתיריך: אף לאפי עלי הארץ. וארצה אבנית למאוד ואחונן את עפריך: אף

קינות לתשעה באב

תרחם ציון כאשר אמרת ותכוונתך כאשר דברת. תמהר ישועה ותחיש גאה ותשוב לירושלים ברחמים רבים: כפתח על יד נבייך לכון פה אמר כי שבתי לירושלים ברחמים ביתך יבנה בה נאם כי צבאות וקו ניתה על ירושלים: ונאמר עוד קרא לאמר. פה אמר כי צבאות עוד תפוצנה ערי מטווב ונחם כי עוד את ציון ובחור עוד בירושלים: ונאמר כי נחם כי ציון נהם כל חרובתי ושם מדבורה בעדו וערבתה בגן כי. שzon ושםחה ימצא בה תודה ויקול זמרה:

אומרים אתה קדוש גם כshall בימות החול, וכshall במוועדי שבת א"א ויהנו וועס ולא וויתן לך

שרה: לא טלית והפלין, ובcoil נוק. אחר שנעו' חיך, ומוציאין סית וקורין נגבי בפרש כי חוליד בניהם ומפשיר באסוף אסיפה וחוירין חסית להיכל, ותחילה החון שב סירו עד סוף הקינות אשר. אין אמרום למנצ'ת, ובא לציון, ומدلלים הפסוק עאי ואת ברותי קריש שלם לא התקבל. עליון. כי. ונתנו להאריך באמירת הקינות בכחיה ותחנונים עד חצי היום. ואו יושבין על הספל.

קריאה לתשעה באב
כירחוליד בנים ובני בנים ונושנעם באארץ והשחטם ועשיהם פסל תרומות כל ועשיהם הריע בעני יתחלה לתקיעו: הערתי בכלם היום את-הشمיטים ואת-הארץ כי-אבד האברון מהל מעל הארץ אשר אתם עברים את-הירדן שמה לרשתה לא-תאריכון ימים עלייך כי השטיד תשמידנו: והקוץ ידעך אתכם בעימים ונשארתם מני מסpter בנוום אשר יתגנ' ויהה אחכם שפוה: נצברתם-שם אליהם מעשה יני אדם עז ואכן אשר לא-יראו ולא ישמעו ולא יאכלו ולא יריכון: ובקשתם מכם את-ירעה אל-היך ומיכאת כי תדרשו בכל-לבבך ובכל-נפשך: לי באך לך ומיכאך כל הדרבים האלה באחריות הימים ושבט עד-ירעה אל-היך ושםעה בקהל: כי אל רחום יתגנ' אל-היך לא ירפס ולא ישחוח ולא ישכח את-בניהם אבטיך אשר נשבע להם: כי שאלא לימים ראשיים אשר-הינו לפניך למן-היום אשר בלא אליהם אדם על-הארץ ולמקרה הימים ועד-קצתה הימים נתגנ'ה כדרבר הנדול' היה או הנשמע בקהל: השמע עם קול אליהם מדבר מוחך-האש באשר-שםעת אתה וגיה: אזogn' הנפה אליהם לבוא לקלחת לו נוי מקרוב נוי במטת באחת ובמופתים ובטלחות ויביר חזקה ויבורע בטיה ובמוראים גדרלים בכל אשר-עה לך ותועה אלהיהם במצרים לעיניך: אפה בראש לדרת כי יהוה היא האלהים אין עוד מלבדו: ישראל מונ-הشمיטים השמייח את-קהל ליסודות ועל-הארץ הראך את-אשׁו הנדול'ה ורכרי שמעף מועל האש: ומתה כי איבר את-אבטיך ויבחר בזעירו אחראי וויאקע בפניו בקהל מפזרים: להויש נוים גדרלים ועצמים מפה מפיג' להביך לך לחתולך את-אראים וחליה ביום חמץ: וגדעת חיים וחשבת אל-לבבך כי יהוה הוא האלהים בשמים מבעל ועל-הארץ מטהת אין עוד: ושמך את-חקיו ואת-מצותו

קינות לחשעה באב

לד. חיבורו רבי יהודה הלוי ע"פ גיטין ג' ז' ע"א שבזוראדו הרג רבבות מישראל להשקיית דם זכריה הנביא וחותום שמו יהודה

יום אכפי הכהרתני. ויכפלו עוני. בשלחי יד בדם נבייא. בחרט אל מקדש יי : ולא בסתהו אדרמה. עד בא חרב מוני. ולא שקט עד כי הקם דם הנביא זכריה. וירב ב בת יהודה תאנה ואנניה: היה הולך וסודר. עד בא רב טבחים. ובא אל מקדש יי . ומצא דמים רותחים. וישאל בעבר זה. הכהנים האויבים. ויענו בו כי זה הוא. דם קרבון הזבחים. וינסה בדם פרים ודם אילים ודם מחים. וגם זבח זבח רב. לחקר מה היה. וירב ב בת יהודה תאנה ואנניה: ובכל זאת לא שקט. ועודו כים נגרש. ויבקש הדבר וימציא מפרש. כי הוא דם איש האלים על לא חמם שרד. ויאמר נבזיראדו. גם דמו הנה נדרש. אספי לי הכהנים. והוציאום מבית יה. כי לא אשקט. עד ישקט דם הנביא זכריה. וירב ב בת יהודה תאנה ואנניה: דкар ישישים למאות. ובחורים לרפואות. ויזרד לטבח בהני יי צבאות. אין שקט לדם נבייא. ויהי לモפת ואות. והבנינים נשחתים. ועיני אבות רוזאות. ואמותם לטבח גם אחריהם באות. ואמר לנפשי זה חטאך וזה פריה. וירב ב בת יהודה תאנה ואנניה: הוסיף להרג נשים עם יונקי שדים. ושם עולה ביןיהם בדם יאור מצרים. עדי נשא נבזיראדו לבו לשומים. ויאמר האין די בנות ירושלים. הבלה אתה עושה לשארית השביה. וירב ב בת יהודה תאנה ואנניה:

לה. חיבורו ר' שלמה בר' יצחק גירונדי

שברת ולא מיין השליכי תפיד. קרחי נא וגזי והשחיתי אפיק. שאי על שעבים קינה וסבי אפיק. וצעק לפניו יי על חורב ספרה. על נפש עוליך. שאי אליו בפקד: איך בא צר ואויב בציון עיר ממילכתה. איך בא רגלו זרים אדרמת קדש דורכת. בבואמ מצאו כהנים

קינות לחשעה באב

אשר אני מצוך היום אשר ייטב לך ולכני אחיך ולמען תארכיך ימים על הארץ אשר יודה אלהיך נמנ לך כל הימים:

קודם קיראת החפטורה לאחר הגליה ירכד המפטיר ברכזה זו. ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם. אשר בחר בנבאים טובים. רצח בדרקרים הגאנדים באמת. ברוך אתה יי. הבוחר אסף אסיפם נאמ-יזעה אין אנבים פגון ואין האנים בהאניה והעליה נבל ואונן להם ישבים האספה וובאו אל עשר המקאר ונדרחה-שם כי יהוה אל-הנני ברךנו ונשכנו מיראש כי קפאננו ליהו: קונה לשלומים ואיזו טוב לעת מרפה ותעה בעזה: פגון נצבע נחרת סולו מוקול מצחלה אפרילוי העשה כל הארץ ניבואו ונאלץ ארץ ומלאה עיר וושבי בה: כי הני משלה בכם נחשים אפאנים אשר אוירלם להש ונשכו אהכם נאמ-יזעה: מבליטתי עלי גון עלי לבי דמי: תהא קול שועת בת-עם מארץ מרכחים קיהול אין בצעון אם-מלכה אין בטה מלח המשני בפסלים בתבלים בתבל גבר: עבר קזר כליה קיז ואנחנו לא נושאנו: על-שבר בת עשר הדשברתי קערתי שפה החתקני: נארו אין גנולעד אס-רפאה אין שם כי מושע לא עלהה ארכת בת עשר: מירוחן ראש מים וצני מדור דמעה ואבקה יוקם ולילה את חלקו בחד-עמ: מירוגני במרקך קללו אරחים ואשקל א-תעשי ואלהה מסאמים כי כלם קנאפים עזרה בגורים: גדרקו את-לשומים קשומ שקר ולא לאומונה גבריו בא-ץ כי מראעה אל-רעעה יגאו ואתי לא-ירשו נאמ-יזעה: איש מערעה השמר וועל-כל-אך אל-תבשוו כי קל-אך עקוב יעקב וככל-ע רכילד-ה. ואיש בערחו הדרלו נאמת לא-הבר לו לפקו לשונם דבר-שקר קעה נלא: שבקה בתקד מרהה במרקחה פגעו רעה-אות נאמ-יזעה: לבן פה אמל יהנה גזאות הני צורפם ובחנפם כי-איך אונשה מפני בת עשר: חז שוחט (שחות) לשום מראה דבר בפיו שלום א-תר-להו ידרבר ובקרבו ישים ארכו: העל-אליה לא-אפקדרם נאמ-יזעה אם בני-ה נאש-קה לא-תגנום נפש: על-ההרים אשא בכוי גני ועל-גאות מך-בר קונה כי גאנטו מבל-אייש עבר ולא שמעו קו מavanaugh מעוץ חשמים ועד-בהלה גדרו הצלכו: ומתחי א-תיר-ושלם לילם פגעו פנים וא-ת-ער יהורה א-ת-ה א-ת-ה כפדר מבל עבר: נאמר ובען את-אות וא-ל-ר דבר פ-ר-ו-ת-ה אל-ו וו-ר-ה ע-ל-ט-ה א-ב-ה-ה ה-א-ר-ץ נ-א-ה כ-פ-ד-ר מ-ב-ל ע-ב-ר: נאמר יהנה ע-ל-ע-ב-מ א-ת-פ-ו-ר-ת א-ש-ר נ-ת-ה ל-פ-נ-ה ו-ל-א-ש-מ-ו-ב-ק-ו-ל ו-ל-א-ה-ל-כ-ו-ב-ה: ו-ע-ל-ב-ו-י א-ח-ר-י ש-ר-ו-ת ל-ב-ם ו-א-ח-ר-י ה-ב-ע-ל-ס א-ש-ר ל-פ-ר-ו-מ א-ב-ו-מ: ל-ב-ן ק-ה-א-מ-ר יה-ה א-ב-ו-ת אל-ע-י י-ש-ר-א-ל ה-נ-ו-ק-א-כ-ל-ים א-ת-ה-ע-ם ה-ה-ה-ה ל-ע-ג-ה ו-ה-ש-ק-ת-ים פ-ר-א-ש: ו-ה-ב-ז-ו-ת-ים ב-נו-ים א-ש-ר לא-י-ר-ע ה-פ-ה ו-א-כ-ו-ת-ם ו-ש-ל-ח-ת-י א-ח-ר-י-ת-ם א-ת-ה-ע-ר-ב-ע-ר ב-ל-ו-ר-י א-ו-ת-ם: כ-ה א-מ-ר יה-ה א-ב-ו-ת-ה ה-פ-ו-ג-ו-ו ו-ה-ב-א-ה-ה א-ל-ה-ח-מ-ו-ת-ה ש-ל-ו-ה ו-ת-ב-א-ה: ו-ה-מ-ה-ר-ה ו-ת-ש-ה ע-ל-י-ו ג-ה ו-מ-כ-ר-ה ע-י-ו-נו ד-מ-ה-ה ו-ע-ב-ע-נו י-ו-ל-ו-מ-ים: כ-י ק-ו-ל ג-ה נ-ש-מ-ע-מ א-י-ה ש-ג-ר-נו ב-ש-נו מ-א-ל כ-י-ש-ב-נו א-ר-ץ כ-י ה-ש-ל-ס-ו מ-ש-ב-ו-נו-נו: ק-ר-ש-מ-ע-ה נ-ש-מ-ד-ב-ר-ה-ה ו-ת-ה א-ו-ג-ם ד-ב-ר-פ-י ו-ל-פ-ר-ה ב-נו-ת-יכ-ם פ-ה ו-א-ה ר-ע-ת-ה ק-ו-נו: כ-י-ע-ל-ה ל-ו-ל ב-ח-ל-ו-ו-מ ב-א ב-א-ר-מ-ו-ת-נו ל-ה-כ-ר-ת-� ע-ל-ל מ-ה-ו-ז ב-ח-ו-ר-ים מ-ר-ה-ב-ו-ת: ד-ב-ר פ-ה נ-א-מ-ז-ה-ה ו-ג-ב-ל ג-ב-ל-ת ה-א-ו-ם כ-ר-ל-מ-ן ע-ל-פ-נ-ה ש-ה-ה ו-ק-ע-מ-ר מ-א-ה-ר ט-ק-א-ר א-ז-י-ק-א-ר: כ-ה א-מ-ר יה-ה א-ל-י-ת-ה-ל ח-כ-ל ב-ח-ק-מ-ו-ו ו-ל-י-ת-ה-ל ג-ג-ב-ו-ר ב-ג-ב-ו-ר-ו א-ל-י-ת-ה-ל-ל ע-ש-ר ב-ע-ש-רו: כ-י א-ס-ב-א-ה ת-ה-ל-ל ה-פ-ת-ה-ל-ל ש-ב-ל ו-ו-ע-ו-ת-י ב-י א-נ-י יה-ה ע-ש-ה ח-ס-ר מ-ש-פ-ט ו-צ-ד-ה ב-א-ר-ץ כ-י-ב-א-ה ח-פ-א-ט-י נ-א-מ-ז-ה-ה:

קינות לחשעה באב

נאנחים. אוֹי מֵה קִיה לְנוּ: וַמְפָתָחות זֶרְקוֹן. בְּשׂוֹרָם כִּי לְקֹגֶן. אוֹיָה בְּעֻזָּן נֶמְקוֹן. וּכְפִים סְפָקָו. אוֹי מֵה קִיה לְנוּ: פְּפָות וּבְזִיכִים. מְנוּ גְּפָסְקִים. אוֹיָה יְבָנִי גְּאַנְקִים. בָּאָרֶץ מְרַחְקִים. אוֹי מֵה קִיה לְנוּ: חַי חֲבוֹב גְּבָה. וְצִיזַּחַר טְהוֹר נְשָׁבָה. אוֹיָה בָּנֶר מַעֲרָב כְּבָה. וְשְׁמַחַת בֵּית הַשְׂוֹאָבָה. אוֹי מֵה קִיה לְנוּ: זְדִים בְּנֵי עֲדִינָה. עַל בְּנֵי מִי מְנָה. אוֹיָה פְּאָר בְּגָדִי כְּהַפֶּה. בִּידָם בְּתָנָה. אוֹי מֵה קִיה לְנוּ: קְטָרָת גְּעַדְרָת. וְאַרְוֹן וּכְפָרָת. אוֹיָה תְּפִנָּה בְּנָרָת. תְּקַבֵּץ גְּנוּרָת. יְשֻׁועָה תְּהִיה לְנוּ:

לג. חיבורו רבינו מנחם ביר מכיר ע"פ סדר א"ב וחותם Anci מנהם העולב ברבי מכיר

אבל אַעֲזָרָה. אַנְגִּינָה אַגְּדָרָה. אוֹיָה לִי: בְּבָכִי אַמְּדָרָה. בְּחַמְתָּ צָוָרָה. דְּרָכִי סָוָרָה. אַלְלִי לִי: גְּלוֹת אַרְהָה. וְלַבִּי תְּרָךְ. אוֹיָה לִי: דְּרָךְ וּפְרָךְ. וְצִידָוּ תְּרָךְ. אַלְלִי לִי: הַמְּעַט מְבָאִישָׁי. הַלְּלוּ מְקָדְשָׁי. אוֹיָה לִי: וְהַם בָּזוּ קְדָשָׁי. הַתְּלִוּ מְמַקְדָּשִׁי. וּלְזָלוּ קְדוּשָׁי. אַלְלִי לִי: זָמָן שְׁנָת תְּתָבִגָּז. בִּיְיָא לְמַחְזֹור רְגִ'זָּה. אוֹיָה לִי: חַילְוֹת זִינָנָה. מְקוּמָם פְּנָגָן. פְּאַרְבָּה בְּמָנוֹגָן. אַלְלִי לִי: טְרָף בְּקָשָׁגָן. וְעַלְיִ הַקָּשָׁגָן. אוֹיָה לִי: יְרָאָתָם קְשָׁקָשָׁגָן. וְאוֹתּוֹת הַקִּישָׁגָן. וְאוֹתּוֹת עַקְשָׁגָן. אַלְלִי לִי: כּוֹפֶר מָאָסָגָן. וְגַפְשָׁוֹת חַמְסָגָן. אוֹיָה לִי: לוֹיִי בּוֹסָסָגָן. בְּהָנִי בּוֹשָׁסָגָן. אַגְּנוּעִי אַגְּנוֹגָן. אַלְלִי לִי: מְתִי חַרְבָּ מְהַדְמָיָן. אַלְלִי לִי: עַרְוָם לְלַכְלָדָה. אוֹיָה לִי: עַוְּבָדִי לְמוֹלָדָה. חִיל יְרָב מְלָדָה. וּרְדוּ בְּפָלָדָה. אַלְלִי לִי: פְּרִיעָה וּפְרִימָה. עַל תּוֹרָה תִּמְיָמָה. אוֹיָה לִי: צָר בַּיְדֵ רְמָה. הַמְּסִבֵּן תְּרוּמָה. נִם לְהַחֲרִימָה. אַלְלִי לִי: קּוֹל בְּתֵי כְּנִיסִּות. וּבְתֵי תּוֹשִׁוּתָה. אוֹיָה לִי: רְחַמְנִיָּות. בִּידְיהָן נְקִיּוֹת. וּבְתִי רְאִיוֹת. אַלְלִי לִי: שְׁלָמִים וּעוֹלָלָתָה. חַתְּגִים וּכְלָלָתָה. אוֹיָה לִי: תּוֹדּוֹת וּבְלִילָות. בְּחוֹרִים וּבְתוּלוֹת. וּטוֹבִי קְהִלָּות. אַלְלִי לִי: אַחִים גַּם יַחַד. נְשָׁפֵךְ דָּם כָּאַחֵד. אוֹיָה לִי: בָּן אֲחִיות בְּפַחַד. בִּירָאת שֵׁם הַמִּיחָד. לְטַבָּה לְהַאֲחָד. אַלְלִי לִי: הַוְּגִי מְלַחְמֹת סְפָר. בְּשָׁפָ וּצְפָר. אוֹיָה לִי: חַיְדָה אַמְּרִי שְׁפָר. מְלָא חַצִּין וְאָפָר. וְאַיה שְׁזָקָל וּסְזָפָר. אַלְלִי לִי: הַהְתִּנְהָה זֹאת מְאוֹן. עַלְהָ עַם עַז. אוֹיָה לִי: לְהַשְׁמִיד הַוְּעָז. וְאָסָף עַם נְזָעָז. אַרְם וּלְזָעָז. אַלְלִי לִי: בְּקַשׁ עַקָּר. רַק לְעַקָּר וּלְעַקָּר. אוֹיָה לִי: בְּקָוָ אַרְמָאִי מְשָׁקָר. יִזְמָה הַעֲרָר לְעַקָּר. וְלֹא לְגָרָם לְבָקָר. אַלְלִי לִי: מְקִים הַבְּרִית. לְוַיִּ הַוְּתִיר שְׁאָרִית. בְּגִיא נְכָרִית. בְּשָׁר שְׁעַרְוִית. יִדְידָת עַבְרִית. רַחְם מְהַכְרִית. וִיש תָּקוֹה לְאַחֲרִית: לְוַבְשׁ בְּקָמָה. עִוָּרָה וּקְוָמָה. הַרְמָ שְׁפָלִי קוֹמָה. יִדְיָן גְּוִוָּת רְקָמָה. וּשְׁכִיבָה קוֹמָה עַל מְקוֹמָה:

קינות לחשעה באב

ברוך אתה ייְהוָה מלך העולם. צדיק בכל הארץ. קאל הנאמין, האומר ועשה. המפרב ומוקים. שלפָן דְּבָרֵי אַמְתָה וְזִקְדָה: נָאַמַן אַתָּה הוּא ייְהוָה הנָאָמֵן דְּבָרֵי. וְרָכַב אַתָּה ייְהוָה הַלְּהָאָמֵן בְּכָל דְּבָרֵי:
שְׁמַחַנוּ ייְהוָה בְּאַלְהָנוּ תְּפַשְׁיעַ בְּמִרְבָּחָה בְּיָמֵינוּ. בְּרָכַת אַתָּה ייְשַׁפֵּח צִוְן בְּבָנֶיהָ: יְנַחֲלָוּ עוֹד אַחֲרִים אֶת בָּבוֹן. כִּי בְּשָׁם קְרֹשֶׁךְ נְשָׁבָעַ לְשָׁלָךְ וְעַד. בְּרָכַת אַתָּה ייְמַזְזָה: כִּי שְׁמַחְזִירֵן הַסְּפָר תּוֹרָה אָמְרִים הַלְּלָוּ וּכְרִ

ו. חיבורה רבוי אלעזר הקלייר

שבת סָוָרָ מְבִי שְׁמֻעָנוּ עֹבָרִי (עֹבָרִי). סְחִי וּמְאֹס הַשִּׁימּוֹנוּ בְּעִדרִי חֶבְרִי. סְפּוֹתָה מְשִׁבָּן מְסֻכּוֹת דְּבָרִי. סְפּוֹת וּהַוּבָלָגָוּ גְּבוּרִי. סְפּוֹקִי כְּפָ וּמְעַדוּ אַבְרִי. כְּסָלָה כָּל אַבְרִי: נְפָלָה עַזְבָּה בְּצָוָלָה דְּכִיָּה. עַיְנִי חַכְתָּה לְחַזּוֹן בְּנֵן בְּרָכִיהָ. עַד פְּלָאִי גָּלָל חַבְיוֹתָה. עַיְנִי מְעוֹלָלָת בְּיָוֹנִית בְּכִוָּהָה. עַשְ׈ה וּבְחָמָם וַיְקָרָא לְבִכְיָה. וְנָם עַל אַלְהָ אַנְיָ בְּוּכִיהָ: עַל פְּנֵי פְּרָת נְפַצּוּ חַסִּידִיהָ. פְּלָגִי סּוֹף זְכָרָה בְּעָרוֹ יְסֻדִּיהָ. פְּחַד חַטָּא שִׁילָה תְּכִפָּה סְוָדִיהָ. פְּצָוֹ הַרְשָׁעִים אֵיה חַסִּידִיהָ. פְּצָוֹ מְעָשָׂה עַרְיוֹת לְגַדִּיהָ. פְּרָשָׁה צִוְן בִּידִיהָ: עַל הַר צִוְן צָדוֹ שָׁאוֹנִי מְדִינִי. צָפוּ עַל רְאַשִּׁי צִוְן זְדוֹנִי. צָמָתוּ בְּנֵבָב לְעַמְדָה זְדוֹנִי. צָוָר בְּצָרָת מְדִינִי. צָעַק עַמִּי בְּיָמֵי בְּנֵי דִּבְנִי. צָדִיק הַיָּה ייְהָ אַתָּה קְלִים הַכְּבָדָת וּמְעַדְיִי עַרְמוֹנִי. קְרָבָת בָּא אַלְיִ וִיחְרִימָנוּ. קְרָאָתִי לִיּוֹשְׁבִי גְּבָעָן עַד הַמִּזְמָנוּ. קְולִי לְהַשְׁמִיעַ בְּעַרְבָּה הַגְּרִימָנוּ. קְוּמִי עַבְוָרִי בְּהַתְּלִל הַעֲרִימָנוּ. קְרָאָתִי לְמַאֲהָבִי הַפָּהָ רְמָנוּ: לִמְהָ רִוְתִּי אֲפִינִי בְּהַתְּלִל הַעֲרִימָנוּ. קְרָאָתִי לְמַאֲהָבִי הַפָּהָ רְמָנוּ: לִמְהָ רִוְתִּי אֲפִינִי בְּלַטְבָּה שְׁמָרוּ. רְאִיתִי כִּי בְּתַפְּבּוֹר עֹזְרִי כְּמָרוֹ. רְאִיתִי כִּי עַמְלָ וּכְעַסָּ בְּאַוְוִיךְ גְּמָרוּ. רְבָת בִּזְרָת בְּיַחְזָקָאל לְנַקּוּם כְּמוֹ מָרוֹ. רְאָה וּנְכָחִידָם מְגַוִּי אִמְרוּ. רְאָה ייְהָ כִּי צָר לִי מַעַי חַמְרָמָרוֹ: הַשִּׁיבָנוּ שִׁשִּׁי שְׁמָעָ דְּמָמוֹ אִמְרוּ. שְׁבָתָם רְמוֹס חַצְרִי לְהַדְפִּיאָבִי. שְׁפָתִי מְשֹׁרְרִי דְּבָרִ רְגָוִי צָאָנִי. שְׁבָתָם רְמוֹס חַצְרִי לְהַדְפִּיאָבִי. שְׁכָבוּ וּנְדוּ דְּמָמוֹ לְהַדְאִיבָנִי. שְׁמָעָת זְמוֹרוֹת אֶפְהִין לְטַאְטָאָנִי. שְׁכָבוּ וּנְדוּ חַצִּיךְ לְהַבְּרִיאָנִי. שְׁמָעוּ כִּי נָאָנָה אָנִי: כִּי תִּמְהַקֵּת בְּכָס אָוְפְּנִיךְ. תִּשְׁבִּיב לָהֶם גָּמוֹל כָּאֹזְנוֹת פְּנִיךְ. תִּרְהֹזֶה לְצַלְמוֹן יוֹעֵצִי עַל

קינות לתשעה באב

לב. חיבורו רב ברכד ביר' שמואל מגנץ ע"פ סדר א"ב ושם חתום בסופו **אצבעותי שפלג**. ואשיוטי נפלג. אויה: בני ציון גלו. וכל אויבי שלג. או מה היה לנו: בית ועיזור. ביום אף נגירות. אויה: פני שרים ושורות. כמו שלווי קדרות. או מה היה לנו: גלת הפטרת. בגבל נשברת. אויה: עצרת תפארת. לא ארץ בגדת. או מה היה לנו: דרכי עיר אבלות. ויחדלו הקולות. אויה: ארכחות הסלולות. חשכות ואפלות. או מה היה לנו: היכל וכותלי. מעי הנמו עליהם. ועל שלוחן וככליו. ומעיל על שלוין. או מה היה לנו: ווי העמדים. ביד בני העבדים. אויה: והזקף רובדים. רבים ונכבדים. או מה היה לנו: זבחים ימנחות. למשאות ומדחות. אויה: חדר מזבחות. ביגון ואנחות. או מה היה לנו: חיל והפטרג. לחרב ולהרג. אויה: בנין הבארג. חדש במורגן. או מה היה לנו: טלאים מבקרים. מננו בעדרים. אויה: וטבעות סדרים. וננסין הדרורים. או מה היה לנו: יופי נברכת. אויה: גהפקת. אויה: וגפן ופרקת. ומגנת מרכבת. או מה היה לנו: פירע עם פנו. התעיף בו ואינו. אויה: הנגר עם שמננו. לקח ממעונו. או מה היה לנו: לחם הפנים. שאו עליו קיבים. אויה: וטורר רמנגים. למראם נתונים. או מה היה לנו: מנורה הטהורה. אורה נעדלה. אויה: ומגרפה יקרה. נטולה וחסרה. או מה היה לנו: נוי ים הנחשת. לעובדים לבשת. אויה: ומעשה הרשת. וחלות מרחשת. או מה היה לנו: סلطות ונכסים. מננו נחשבים. אויב ובזע וגם יכין. לא רץ נשיכים. או מה היה לנו: על מחתה ומזרק. אויב שנחרק. אויה: טגי גם כו זרק. ואת חרבו הברק. או מה היה לנו: פשפשים ושערם. ארזה נגררים. אויה: הממים והאורם. אויה: לשבות נסתרים. או מה היה לנו: צפירת מעטפות. באבה נתקפות. אויה: לשבות היפות. ובית החלפות. או מה היה לנו: קיר מגן עריה. וקרקר הטירה. אויה: וירקו המרה. ושרפו הבירה. או מה היה לנו: ראשיש משמרות. סבוכים בצרות. אויה: ושרדי העשורות. ביד בעלי חוטרות. או מה היה לנו: שער בת רביים. לזאבי ערבים. אויה: לקחו הכרובים. תפים ואבוים. או מה היה לנו: תפאים הנאים. לבנים השנואים. בחרבות מסלאים. לחדרות הפטנאים. או מה היה לנו: בנים היקרים. בחרבות נדררים. אויה: לוים המשוררים. וכחניים מקטירים. או מה היה לנו: רובי ופרחים. לחצים ושלחים. אויה: בכורות וטפחים. ביגון

קינות לתשעה באב

אַפְּגִינִּיה. תָּתֵּן לְהַבְּהָבּ נֹתֶצִּי פְּגִינִּיה. תָּקְרָא לְשִׁבְרָם כּוֹסִּים בְּפְגִינִּיה. תָּבָא כָּל רַעֲתָם לְפְגִינִּיה: תָּבָא אֶל צָר אֲשֶׁר בְּלָנוּ. לִמְבוֹא חַמֶּת בְּחַמֶּה נְהַלְנוּ. עַד לְחַלָּח וְחַבּוֹר הַגְּלָנוּ. זָקָן וּבְתוּלָה בְּבָלָנוּ. רַם הַבְּטָן עַמְּךָ בְּלָנוּ. וּכְרַי מָה הָיָה לְנָנוּ:

ז. חיבורו רב אלעזר הקליר ע"פ א"ב ולפי חמץ וש מילים חתם שמו בסופו אויה אצת באפס. לאבד ביד אדומים אמונייה. ולא זכרת ברית בין הפתרים אשר ברמת לבחונייה. ובכן בטינגו. זכר כי מה היה לנו: אויה אצת גערת בערטה. לגלות ביד גאים גאנלייך. ולא זכרת דליגת דלого דרכ אשר דלגת לדגלה. ובכן דברנו. זכרו: אויה הגת בהגינעה. להדוף ביד הוללים המוניה. ולא זכרת עוד ותק וסת אשר ועדת לוועדייך. ובכן וקונגע. זכרו: אויה זונחת בזעמאך. לזלול ביד זרים זובלך. ולא זכרת חתון חקי חורב אשר חקקת לחמוליך. ובכן חווינו. זכרו: אויה טרחת בטרכה. לטרוף ביד טורפים טלאיך. ולא זכרת יקר ידידות ישר אשר יחתת ליודעיך. ובכן יילנו. זכרו: אויה כוונת בכעסך. לכלהות ביד כושלים פרמך. ולא זכרת לא לונח לעולם אשר למדת ללקוחיך. ובכן קונגנו. זכרו: אויה מלחת במואסיך. למחות ביד מונים מנשאיך. ולא זכרת נשיאת נוצת נשר אשר נשאת לנטשואיך. ובכן בהינגע. זכרו: אויה שחת בסערך. לסגר ביד סעפים סחדיך. ולא זכרת עוז עדי עדים אשר עטרת לעבדיך. ובכן ענינו. זכרו: אויה פצת בפחדך. לפוגר ביד פריצים פלייך. ולא זכרת צהלה צבי צדק אשר צפנת לצבאיך. ובכן צעקנו. זכרו: אויה קראת בקריאתך. לקנות ביד קמים קרואיך. ולא זכרת רגש רכב רבויטים אשר רצית לרעיך. ובכן רגננו. זכרו: אויה שאפת בשאפס. לשלוות ביד שודדים שלטמיך. ולא זכרת תקע תלתלי תואר אשר תכנת לתמיימיך. ובכן פאננו. זכרו: פאננו לשפוך לב פמיים. על מה ביום זה נשבינו פעמים. זכרו בהיותי בשלווה יושבת בירושלים. רגנתי מסלאים. לחדרות הפטנאים. אוים המשוררים. וכחניים מקטירים. אויה: רוגני רובי ופרחים. לחצים ושלחים. אויה: בכורות וטפחים. ביגון

קינות לחשעה באב

בבז' יי. באש אוכלת לפני. בצעתי ממצרים: ותרב לחשעה. ולטבת נטושה. בצעתי מירושלים: זבח ומנחה. ושם המשחה. בצעתי ממצרים: סגלה אל לקוחה. בצען לטבחה. בצעתי מירושלים: חגים ושבות. ומופתים ואותות. בצעתי ממצרים: תענית ואבל. ורדרף ההבל. בצעתי מירושלים: טובו אהליים. לארכבה דגליים. בצעתי ממצרים: ואהלי ישמעאלים. ומחנות אחרים. בצעתי מירושלים: יובל ושמטה. וארא שוקטה. בצעתי ממצרים: מקור לעמיות. וברחות וכחות. בצעתי מירושלים: בפרת וארון. ואבני זכרון. בצעתי ממצרים: ואבני הקלע. וכלי הבעל. בצעתי מירושלים: לוים ואחרנים. ושבעים זקנים. בצעתי ממצרים: נוגשים ומונים. ומוכרים וקוגנים. בצעתי מירושלים: משה ירענו. ואהרן ינהנו. בצעתי ממצרים: נבוכדנצר. ואנדרינוס קיסר. בצעתי מירושלים: נערך מלחתה. ווי שמה. בצעתי ממצרים: רחק ממני. והגה איננו. בצעתי מירושלים: סתרי פרכת. וסדרי מערכות. בצעתי ממצרים: חממה נתכת. וועל סוככת. בצעתי מירושלים: עולה וזבחים. ואשי ניחוחים. בצעתי ממצרים: בחרב מדקרים. בני ציון היקרים. בצעתי מירושלים: פארן מגבעות. לכבוד נקבות. בצעתי ממצרים: שriskות ותרועות. וקולות זועות. בצעתי מירושלים: ציז הוזב. והמשל ורחב. בצעתי ממצרים: השילד הנזר. ואפס העוז. בצעתי מירושלים: קדרשה ונבואה. וכבוד יי נראה. בצעתי ממצרים: נגאליה ומראה. ורוח הטמאה. בצעתי מירושלים: רנה ויושעה. וחצוצרות התרועה. בצעתי ממצרים: עתקת עולל. ונאות חלל. בצעתי מירושלים: שלחן ומנורה. ובכלי וקטורה. בצעתי ממצרים: אליל ותועבה. ופסל ומיצבה. בצעתי מירושלים: תורה ותועדה. ובכל ה חמודה. בצעתי ממצרים: שzon ושמחה. ונס יגון ואנחה. בשובו לירושלים:

קינות לחשעה באב

ח. חיברה רביעי אלעזר הקליר ע"פ סדר אמר ביש מאידך למשולש ושמו חתום בסופו אגדה עד חוג שמים. אלה את שמיים. אוור יום מחריבי פעמים. את אונן מי יתן ראש מים: אבחן בבכיليل מדבר. אבחנהليل מדבר. אשאג מי יתני במדבר: אגדע ואנשל בנזק וית. אגרה אהוי כל בני בית: אגרום שיאמר בעל הבית. ארשה מי יתני שmir ושתה: אדווה בכל לב להמציאה. אדרעה מלין בם לאמציאה. אדאג איה רועה ולא אמציאה. אקונן מי יתנו ידעת ואמציאה: אהפקה ואתהפקה פאוף במלוי. אהגה פנים בפנים לתנות عملוי. אההו חרס וסחר מלגהה למולוי. אצראח מי יתנו אפוא ויבתבן מלוי: אורח משפט גונבי עלי. אודיע בבעזען ומעלי. אומללו מזלות בקרע מעלי. אפעה מי יתנו שומע לי: אוזדה כהופרה האבינה. אופירה כי הייתה מחתנה. אוזיל פלגים בברכה העליונה. אענור מי יתנו לי אבר ביונה: אוח נפשע מקרית עוז אל צור. אוחו בל מים באף לעצור. אוח קמות לקוצר וועללות לבצור. אשicha מי יוביילני עיר מצור: אטעה אהלי אפדי בצלמות. אטוסה ואשפונה עד חצר מות. אטפל את המחפים למות. אנחה מי גבר יחה ולא יראה מות: אילותי לעורת תרתי חזות. אימתי בכל שנה אומרת היא השנה הזאת. אידע לפלבי מודעת זאת. אם לא כי יד יי העיטה זאת: אפוז לך ראש יי חיל. אכרע לך ברך לחטל מחללי. אכתירך בשיר משיר מחול. אבון מי יתנד באח לי: אל תשכח עצחת אריאל. אליו לאגור יהודה וישראל. אלפי שנאן אשר מסר אל. לאמר מי יתנו מציון ישועת ישראל: ישראל מעת בדרכי לא הלבו. עזובני ועזובתים ואני מהם

קינות לחשעה באב

את הבית: מודיע נתקה. וחמה לא שכבה. על מה זה עשה צורנו כהה. לא רץ זאת ולבית: מקום פהני נגש. ושם יתקדשו. והן בעת רפשי. המן גוים רגשו. נסבו על הבית: בת כל היא עונה. מה תותמוה פגע. סמל הקנאה הباءם. וכרגע נראה לי בבית: רביית עולם מלא. שוכן בהיכלו. התעשן עריה לו. עיר ופסח לאiba אל הבית: ייען השחתם מעאנכם רעות. חיל המקדש. והנה מגערות נתן לבית: קדוש יתעשת. אמת לנו בשת. ישלח תחפשת. וחטא אל ישת. וחטא את הבית: במקור הנפתח. ומעלה על שפה. מבפר לחדריו. ועליה לתרופה. מתחת מפתח הבית: חמול עיר החרבה. תמור מוקד שביבה. חומת אש סובבה. לכבוד תהיה בה. אל דביר הבית: זורה והעבר טמאה מביתך מלבי. אליל בליל תחלף. ותקרה אני פנית הבית: קדש בית מעוני. ותשוב למלוני. ונקבעו לגינוי. והנה כבוד יי. בא אל הבית:

לא. מסודר על סדר הא"ב
אש תוקד בקרבי. בהעלותי על לבי. בצתתי ממערים: קינים אעירה. למן אוביירה. בצתתי מירושלים: או ישיר משה. שיר לא ינשה. בצתתי ממערים: ויקונן ירמיה. ונזהה נהיה. בצתתי מירושלים: ביתי התבונן. ושבנו הענן. בצתתי ממערים: וחמת אל שכנה. עלי בעננה. בצתתי מירושלים: גלי ים רמו. ובחוימה קמו. בצתתי ממערים: זוגנים שטפו. ועלראשי צפו. בצתתי מירושלים: דגן שמים. ומצור יזבו מים. בצתתי ממערים: לענה ומרורים. ומימים המרים. בצתתי מירושלים: השם והערב. סביבות הר חורב. בצתתי ממערים: קורא אל אבל. על נהרות בבל. בצתתי מירושלים: ומראה

קינות לחשעה באב

מראותוי השיליכו:

נִהְפָכוּ רַגְנָתִי וְהַלְלָתִי וּמַעַי וְלַבִּי נִשְׁפָכוּ אֵיכָה תִּפְאָרֶתְיָ

ט. חיבור רבי אלעזר הקליר ע"פ סדר פסוקי איכה פרק ב' ותש"ק

איכָה תִּפְאָרֶתְיָ מְرַאֲשָׁוֹתִי הַשְּׁלִיכָה:

במלחמות תנאי אשר חזוי נמלכו. וنم אם בחתמי תלכו: למה תריבו אליו בלבכם. חזקו עלי דבריכם. מידכם היהתה זאת לכם: בעל שופטי במוצחות עותם. ופניהם הסתיר מכם כשר עותתם: ויזומר לאבק מטרם להבעיתם. חלק וגנתתי גשמייכם בעטם. סחי ומאוס שמנני. בלה באפו ווישטמני. נחומי מהריה ישבועוני: גדע רום קרנום ועלום הקצר. ובאחת חרב שעריהם הציר. מזוי רעב עש בקצר. תמור והשיג לכם דיש את בציר: דרך קשתו וכלה בחרץ. וכברזיל עפל שמי ערץ. פרצני שלש עשרה פרץ. תחת וגנתתי שלום בארץ: היה צורכם ומעצכם ומשגביבם. הפה לאкор ונלחם בהם. הנזרכם רחקלם חזקכם תעבכם. ואיה הבחתה ורדפתם את אויביכם: ויתחמוש פנת צדק מלאה. כי במשבויותה מצא כל טמאה. ומכבדייה הזילה בדורה מיטמאה. בשינוי ורדרפו מכם חמישה מאה: וזה עליון קרית מוזדיםם. והאבל שערי חל עמידת רגלייכם. מי בקש ואת פץ וגאלכם. ונגמר אמר ופנית אליכם: חשב שנוא אום לקט בשושן. ומחלב עולליה אותה דשן. קויטור חפתה הוזלה בכבשן. ושאלו אליה דגן תמור ואכלתם ישן נושא: טבעו בכסי רובדי דוכני. בגיא חמת בגקטל מכחני. הרי כמה שנים גלה יסוד מכונני. וסע מתוכי אמר וגנתתי משכני: ישבו מבכים מגאך מתיכם. בארכע מיתות הפל מתיכם. חרב ורעה ותיה ודבר שחתחם. בסר צלים פץ וחתהlectiy בתוככם: כלו לשוד ברגע אהלייכם. ובכם נשבעו מהולליםיכם. לחיקכם בשפכו נפשות עוללייכם. במואסכם שיח אני יי אלהיכם: לאמותם בכלול אנבה שועז. וצורך למלאכינו שה מנין שעז. ארץ הפראם הבאותם ושיעשעו. ושנאו מוכית ואם לא תשמעו: מה אעדיך ישישיך עם גוריך בזס. אומרים על סוס ננוס על בן נס. נלאתי נשוא עונותיכם בהזעמסו. ואיסרכם בנמתי אם בחתמי תמאס: נביינך פוע תרמיה

קינות לחשעה באב

תתייפה תפresher כפיה: קורוטי מי ינוד שוד ושבר ישטרג. מוחמד עיני בנסר לחרב ולהרג. אם בהרג הרוגו הורג: רעוני נבהלו ואחותני פלצות ושבר. באחת נמצא הפטוב בו תקוה ושבר. כי זה לבדו יבא לירבעם אל קבר: שלם נמצא בכל פעלו. נפשו לטבח השלים מפחד חילו. וגם קבורה לא היה לה. מתי לבני האלים שייראו מלפני: אני צדק וישראל דינו. וטוב יהיה ליראי האלים שיראו מלפני: קדושיו לא יאמין השלם עונותם לשערה. סימן טוב לאדם שלא נספַד ונכבר בשורה. ביום עברה לא יירא: זו את יתר בחלה. גבורי גרעינו ונכנו להשפילה. בנפול לפני בני עיליה: ועד מתי תהיה בגבור לא יכול להושיע. נקמתם דם עבדיך תודיע. אל נקמות יי אל נקמות הופיע: נקום נקמתי מאת מעני. עת נקמה היא לדון דיני. אל קנא ונוקם יי: יי בגבור צא ידי חובה פרע. שוכר בתוב שטר חוב תקרע. שבור גור דיננו הרע: ממורים כהפיק אש במעזיבת ותקרה. חומת אש סביב שומירה ובית דירה. שלם ישלם המבעיר את הבערה: וכעל גמולות נא שלם. כי אל גמולות יי שלם ישלם: הנעל פון נקראת איש מלחה. צרייך לכלות ובהם להנקמה. נקם יי ובעל חמה: קנא לשמה עבורה האל. ולدم עבדיך השפוך ולחרבות אריאל. טוב ומטיב קנא לשמה. למען יחלzion ידיך. הושעה ימינה: מהר גאלתי ותחיש המראה. ושות גואלי באה:

ל. חיבורו רבינו מנחם בר יעקב חזק וחותם שמו (כפול)

משמעותים. שחקים יובלות. מלאים מהודה. והם לא יבלבול. אף כי הבית: מה טוב ומה נעים. שבתך עם רעים. בכני עזיזים. יונ היה עם לבך לבנות הבית: נאור אהבתך הראית לעמך. כי הם נחלהך. ולידך כי שם נקרה על הבית: נברים שם באו. ועמים הר יקראו. ואותותיו ראו. למען יראו בבוד יי על הבית: חטאיכי כי עצמאו. אכלתני קנאה. וערה צר הייסוד. שמנוי שואה. ונחץ את הבית: חמורי אועריהם. הביאו בהיכליהם. מלאו בריסיהם. וציה הבן ופנו

קינות לחשעה באב

שוא חזות. ואדרוש לסלוח ופצתי אי לוואת. פתיתים וכנגדי השיבו עוזת. ואנפתה ושחתה אף אני עשה זאת: ספקו חרוך שרכו מוני. בגין זדים חללו צפוני. לרעה ולא מבוגנים ומבחן להצמית אמוני. כי בגין זדים לפני מי תחלה. עם כבד עון פקד לטובה נם וננתתי פני: פצוי זדים לפני מי תחלה. עת נחטף עוד למוספת ופלא. אנפה ונסע ונם ואם עד אלה: עשה וירם קדרך בגי שאון. ורמי שכני בגיא צמאון. ובכל שנה ושנה הוסיף יגון על און. מעת כעס ונם ושברתי את גאון: צעק הוי ואשפטו הריק. מפה ומפה הביא עלי מעריך. ובבלagi מעוג שניי צר החריק. וכלה חי בנאם ותם לרייק: קומי דפקי שועי אל דמי. ותני כאוב מארץ קולך וחומי. מי רוש השקבי והדרמי. וחשך הלוכי בנאם ואמ תלכי עמי: ראה גורל אוית הושם לרועים לעית. ולקאות מדבר היתי דמוית. גולה בוגיות וסורה גנות. בשמעי והשלחת בכם את חיית. שכבו בעלוף כתוא מכמר ואני דולה: המלאים גער ואין מרפא עוללה. תרי בפה שנים המני להתכללה. אונשים בוכוח ואם באלה: תקרא איד עוללה על אדםוני. לסתפו ולשפסו שבעתים כאוני. תהום צרי ביצאת קול מארמוני. בנהammati ברייב והלבתי אף אני: אף אני לכוד ביוקש שברון. ערבה שמחה והשבית חרוץ. לא רץ אשב ואהגה בגרון. איך ישבה חבצלת השרון:

ג. חיבורו רבינו אלעזר הקליר לפי סדר פסוקי איך איך א'

איך ישבה חבצלת השרון. ודעם רון מפי נושא א' ארוץ. ונעו ממסחרותם בהנים בני הארץ. בנסר הבית במסרי מרדון: בכיה תבכה מלחשת ספרים. כנרג כהן ונביא ביום הփורים. ועל דמו נשחטו פרחיםacetpirim. ונדוacetpirim. כהני צפורים: גلتה מארצחה כליה מקשטה. בעון מעשרות ישמטה. ובארבעת שפטים השפטה. וمعدיה הפשטה. משמרת מפשטה: דרכי היכל שממו כנפרץ בתלו. והמעיל בנקרע פתילו. הורד והשפל מתלו. ונעה משתילו. כהן עיטה לו: היו אויבים מלעיבים בלוחמי לחים. בבטלו הלא פרום לרעב לחים. והרעב והצמאו ממים ומלחים. בבטלו שתי

קינות לחשעה באב

כא

קינות לחשעה באב

הלחם. מבית שלהם: ויצא הדר אום בכספי נחפת. ותמורו אפר על ראה חפת. ונרות נכוו ומנוֹרָה נכפת. כבשען בלחרם ופת. גלבדה יורפת: זכרה זמן אשר נעשה ונשמע השיבוג. ועתה ענות אמן לא אבו. לענה ורוש שבעו ורו. והקצז והלעבו. פהני עילבו: חטא חטא ואמרה לאليل זה אל. והלעיגה ותעתעה בחוזי אל. עברו בן הקנאה במרגיזי אל. ויצא ממעון אל. כפר עזיאל: טמאתך החניפה תבל. ונעללה רב החובל. וענן אבק רגלי פאבל. ואין מתפרבל. בכחני ארבל: ידו פרש צר בבית זבול. כי כליה חייתי בדור המבול. כסאו השית לחבול ונגבול. ויצא בכבל בبول. פהן בبول: כל עמה קונגנו קינה. כי הטעיסו לאל קנא. בגוי נבל אותן קנא. ונגדה מקביה. משמרת אלקנה: לא למרום עין צפת. וכספה על תרש חפת. ובחזוק מוסר הרפת. ונחרס ונלפת. פהן צפת: ממירום השמייע בלאייט טען. והכני בעורן ובשגעון. לפקד עלי עzon נוב וגבוען. ונעה ממעון. משמרת בית פהן מעון: נשקי עול עzon ונכאב. כהשבתי אגוניה מבלי אב. ונמנעת מצלפצה במנים ועגב. ונשאה עלי קינה משמרת ישbab: סלה אבירות מורי הוריה. ולא נובר לי עקרת מורייה. ומרוב מרד ומריה. הוצאה עדום ועריה. משמרת מורייה: על גבי חרסוי חורשים והאריכו מענית. והריקו עלי חרב וחנית. והרבית צומות ותענית. ומצורת תנונית. יצאה יונית: פרשה ואין יד שלחת. כי לא האמיןה בהשכם ושלות. והשבתה ברית מלחה. ואין שמן מלחה. בראש מלחה: צדק הוא עי כי פיהו מלחה. וערוי ערוי עד הייסוד בה הווערת. ותמור עזיז וומרת. קינים עלייה נחרת. ובקצז ארך נזרת נצרת: קראתי צורי וקולי וששות. דם על צחית סלע לבלתיה הפסות: פונה האב בבכי ויללה. עצמו על חרבו לדקר ולהפילה. והוא מתגולל בדם בתוך המסללה: צדקה דינה פורה בהקריבה ענפה. ותמור מזוקך דם קבלה בכנפה.

אניהם: שמעת חרפחים. חרפוני בשפטם. שבתם וקימתם. אני מגניניהם. ואיך אניהם: תקוחתכם אייפוא. מה לכם פה. חרד אפו. ואין עוד לרפוא. ואיך אניהם: תשוביთיכם נשארה מעל. הונני עובדי הבعل. עד ישקיף ממועל. מורייד שואול ויעל. ואזו אניהם:

כט. חיבורו רב קלונימוס הקטן ע"פ סדר א"ב ושמו חתום בסופו אמרתי שעו מני בבכי אמר. מר נפשי ורוחי אקרר. עם לוייתן העתדים לעורר: בבכי יעוז עלי יגונך. בת עמי התאכבי בגינך. אל תתני פוגת לך. ואל תדם בת עינך: געיב בבכיה מצטרת בעליונות. הייתה מקדים והחפץ לבאות. אויבנה בהיותה הרעה הזאת: דמי אל תתני פלטה הנשארה. הרימי קול ווועקי מרה. כי שבר על שבר גקריא: חן לאמים עת נקცנו. מי עלייך ברות ברית בחפצנו. על עמד יעירינו סוד ויתיעצז: ונכלו מזומות נטוות אשורי לمعد. מדאגה ומפחד לרעד. אמרו לך ונכחידם מגוי ולא יזכיר שם ישראאל עוד: זאת השמייע בבי מקוראי. לו ניחל אם יקטלנו נערץ למוראי. הכין יי זבח הקדיש קרואי: חללי או הרבו והרגו טוב. יסודני קשות צרי ואובי. המפות הלאה הביבתי בית מאהבי: טוב ומטיב הבט באוצרותינו. השמידו גבורי בחתף מארצנו. כל גתך טוב ירד וכתרך וכל משמנינו: יחד לטבח הובלו בטלאים וגדיים. בנוט מתחבות משבצות עדי עדים. גמולי מחלב עתיקי משדים: כבש האב רחמיו לזבח. ילדיו השלים בכרים לטבח. הcin לבניו מטבח: לא מותם נזאים הננו נשחטים ונטבחים. בהקדישום לטבח והתקיים לאחים. נשים פרים עזלי טפוחים: מי ישמע ולא ידע. הבן נשחת והאב קורא את שמע. מי ראה בזאת ומי שמע: נוט בית היפה בתולת בת יהודה. צוארה פשטה ומאכלה השחינה וחדזה. עין ראתה ותעידה: סגפה האם ופרחה רוחה. ונפשה השלימה לטבח ארוחה בארכחה. אם הבנים שמחה: על צזו הבנות כנויות וארכות. לאבחת חרב לקדם דצות וששות. דם על צחית סלע לבلتיה הפסות: פונה האב בבכי ויללה. עצמו על חרבו לדקר ולהפילה. והוא מתגולל בדם בתוך המסללה: צדקה דינה פורה בהקריבה ענפה. ותמור מזוקך דם קבלה בכנפה.

קינות לתשעה באב

כח. חיבורו רבוי אלעוז הקליר ע"פ סדר א"ב
איך תנחמוני הַבָּל. ובנורו נְהַפֵּךְ לְאֶבֶל. בִּנְחַלְתְּ חַבְלָל. כִּבְדָּל עַל
 על סָכָל. ואיך אֲנָחָם: בָּזָה יוֹם בְּכָל שָׁנָה. עדֵן עַל שָׁנָה. וְהַנְּנִי
 עֲגֻםָה וְעֲגֻנָה. יוֹתֵר מַאֲלָף שָׁנָה. ואיך אֲנָחָם: גָּבָר חַרְוֹן. וְנַגְנָנוּ אַרְוֹן.
 בִּמְשָׁנָה שְׁבָרוֹן. בְּמִסְרָבִי מַרְוֹן. ואיך אֲנָחָם: דִּירָתִי חַרְבָּה. וְעַדְרִי
 נְשָׁבָה. וּרְבָת אַהֲלִיבָה. בְּדָד יְשָׁבָה. ואיך אֲנָחָם: הַוּעָל אַרְיָה מִסְבָּכוֹ.
 עַל אַרְיָאֵל וְהַסְבִּיכּוֹ. וְהַגָּלָה מִסְפָּכוֹ. מִנְחָתוֹ וְגַסְפּוֹ. ואיך אֲנָחָם: וְהַרגְּ
 הַמוֹּנִים. מִשּׁוּחִי שְׁמָנִים. בָּאוּי נְמָנִים. פָּרָחִי כְּהָנִים. אַלְפִים
 שְׁמוֹנִים. ואיך אֲנָחָם: זְגָבָם בְּחוּי וְהַדְבִּיאָ. בְּעֹזֶת הַמְּלָבִיא. אַרְיוֹזָ
 בָּמוֹ לְבִיאָ. עַל דָּם כָּהֵן וְנָבִיאָ. ואיך אֲנָחָם: חַרְשׁ לְמִשְׂוָאותָ. עִיר
 מַלְאָה תְּשִׁוָּאותָ. בָּתִּי סּוּפְרִים וּמִשְׁנִיותָ. יוֹתֵר מַאֲרָבָע מִאֲוֹתָ. ואיך
 אֲנָחָם: טָסָה מַדִּי. לְאַבֵּד חַמְודִי. וּמְשָׁלָה בְּמַחְמָדִי. בְּקָרְעִי מַדִּי. ואיך
 אֲנָחָם: יָעָצָה לְתַחְנָקָ. בְּנֵי גּוֹר מִזְנָקָ. בְּפָה אַחֲד לְשַׁגְקָ. זְקוֹן וִישִׁישָׁ
 וַיּוֹנָקָ. ואיך אֲנָחָם: בְּבָדָה שְׁלִישִׁיתָ. עַל קְדָשָׁ רַאשִּׁיתָ. בְּשַׁצָּפָ
 חַרְבִּישִׁיתָ. בְּתָה לְהַשִּׁיתָ. ואיך אֲנָחָם: לְחַצָּה לְחַלְקָ. בְּנֵי חַלְקָ וְחַולְקָ.
 שָׁאַיָּן לְכָם חַלְקָ. בְּשֵׁם אַשׁ דּוֹלָקָ. ואיך אֲנָחָם: מַרְדָּה אֲדוֹם. עֲדוֹשָׁת
 אֲדוֹם. וְאַצָּה בְּזֹדוֹן. לְאַבֵּד כָּס וְחַדּוֹם. ואיך אֲנָחָם: נֹעַדּוּ עַם אַדְמָוֹן.
 מַוְאָב וּעֲמוֹן. לְהַשְׁבִּית אַמּוֹן. וְלַהֲחַרְבֵּב אַרְמוֹן. ואיך אֲנָחָם: סָלָה בְּלָ
 אַבְרִי. וְעַדְרִי חַבְרִי. וְהַבָּלָגוּ גְּבוּרִי. לְעַזְנִין בְּלָ עֹזְבָּרִי. ואיך אֲנָחָם:
 עַיְפָה נְפָשִׁי לְהֹרְגִּים. לְמִסְפָּר הַהְרֹגִים. בְּאַיִל עֹזְרִים. וְעַלְיךָ
 נְהָרִגִּים. ואיך אֲנָחָם: פְּלַעַזּוּ בַּיּוֹם קָרְבָּ. בְּמִזְרָח וּבְמַעַרְבָּ. עַל דָּם
 מַעַרְבָּ. קָהֵל וּמַעַרְבָּ. ואיך אֲנָחָם: צְרוֹת עַל צְרוֹתָ. זוֹ מִזְרָחִים
 גְּדוֹלָות וּבְצִורָותָ. אַרְפָּות וְלֹא קְצִרוֹתָ. ואיך אֲנָחָם: קְשָׁרוּ צְנָתָם.
 וְתַגְרוּ חַנִּיתָם. וְאַסְפּוּ מְחַנּוֹתָם. וְהַאֲרִיכּוּ לְמַעֲנִיתָם. ואיך אֲנָחָם: רְבּוֹת
 אַנְחָותִ. וּצְוּמָות קִינּוֹתִ. רְבּוּ נְהָמוֹתִ. וְאַתָּה יְיָ עַד מַתִּי. ואיך

קינות לתשעה באב

כִּצְאָן לְטַבָּח מְנוּיָה. וְנָעָה מִתְחַנְּנִית. מַגְדָּל בְּגִנְיהָ: שְׁמָעוּ כִּי יִצְאָתִי
 בְּשִׁבְתָּה. וְגַשְׁרָפָה דֶת מְרוּם שְׁבִינָה. וְהַוְשָׁתִי לְשָׁמָה וּוּרְבּוּבִיהָ.
 וּמַהְסָטָר חַבְנִיתָ. נְדָה בֵּית חַוְבִּיתָ: שְׁמָעוּ כִּי בְּזַהֲמָתִי בְּצַחְנָה. וְסִטְמָ
 מִבְּיַתְבָּתָה. וְלֹא נִתְןָ לִי רְחַמִּים וְהַגִּבְנָה. וְמִקְרִית חַנָּה. נְעָה כְּפָר
 יְתִחְנָה: תְּבָא רְעַת שְׁמוּנִי הַדְמִינִי. וְשַׁטוּ שְׁעִירִי שְׁוּמְמִינִי. וְהַשִּׁבְבִּסְבִּיס אַחֲרָ
 יְמִינִי. וּבְעָזָן צְלָמִים בְּעָה גַּנְתּוֹן צְלָמִין: תְּבָא תְּמִידִית וְחַשְׁבִּי תְּזִירִתָּ.
 וּכְדַשָּׁא עַצְמוֹתִינוּ תְּפִרִיתָ. וְדִיחָ נִיזְחַנְבִּינִי בְּקָדָם תְּרִיתָ. וּמְשַׁלְחָנִ
 תְּאַרְיִתָּ. שְׁוֹלִי חַמְתָּ אַרְיִתָּ. וַיְקַוְּגַן יְרַמְּיָהוּ עַל יַאֲשִׁיהָ:

יא. חיבורו רבוי אלעוז הקליר על סדר פסוקי איכה ד' והותם שמו בסופו
איְחָה אַלְיָ קָוְנָנוּ מַאֲלָיו. בָּן שְׁמוֹנָה שָׁנָה הַחֵל לְדָרְשׁ מַאֲלָהִי.
 בְּנֵי חָם בְּעָבְרָם חָנוּ עַלְיוֹ. וְלֹא חָזַק לוּ שְׂגָוִי מִפְּעָלָיו: גַּם
 בְּכָל מַלְכִי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר קָמוּ לְגַדּוֹר. לֹא קָם בְּמֹזֹהוּ מִימּוֹת
 אַבְּיַגְדָּר. דָּבָק בּוּ חַטָּא לְצִנִּי הַדָּוֹר. אֲשֶׁר קָמוּ אַחֲרֵי הַדָּלָת
 לְסַחְוֹרָה: הָאָוָלִים וְרַע שִׁיחָוֹר. בְּתִמּוֹן הַטּוֹב פְּחָמוֹ מִשְׁחָוֹר. וַיָּגַדְלָ
 עָזָן וְהַשִּׁבְבִּיסְבִּיס יְמִינִי אַחֲרָ. וְעַד לֹא שְׁלָחָ יְדוֹ מִן הַחֹזֶר: יְבוּ אַמְרָיו
 בְּנֵם דָת לְדָקִים. בָּצָע אַמְרָתוֹ בְּאַרְוֹר אֲשֶׁר לֹא יִקְיָם. חַשְׁדָ
 תָּאָרוֹ בְּנָאָצָו רְחוּקִים. בְּבָצָע מַוְאָסִי דָת וְחַקִּים: טּוֹבִים רְעִים
 נִקְרָאוּ בְּשַׁלְחוֹ מַלְאָךְ. מָה לִי וְלֹא חַיּוּ לְתַלְאָד. יְדִי עַם הָאָרֶץ
 דָמִים בְּמַלְאָךְ. תַּעֲגַש בְּבָצָע אֶת פְּנֵי פְּלָאָה: בְּלָה הַמּוֹנִי לְכַת
 אַרְם נְהָרִים. לְמַעַן לֹא תַעֲבֹר חַרְבָּ בְּלָ שְׁהָוָא בְּאָפְרִים. וְלֹא
 שְׁמָעַ לְחֹזֶה לְשֻׁבָּ אַחֲרִים. בִּי גּוֹרָה נְגַזְּרָה לְסִכְסָךְ מִצְרִים
 בְּמִצְרִים: מִחְטָאת סְתִירַת מִזּוֹזֹת. חַזְוֹן עֲנָתּוֹתִי הַחָלוֹ לְבָזֹות.
 נְעוּ עֲנָמִים לְחוֹמוֹ לְהַבּוֹזֹת: וְלֹא הַסֵּב פְּנֵיו וְסִפְדוֹ עַל זֹאת: סּוּרִי
 הַעִידּוֹ עד לֹא שְׁאִיהָ. וּמְמָנוּ סּוּר וּמְטִיסּוּד נְשִׁיהָ. פְּנֵי קָרְבָּ

קינות לחשעה באב

קינות לחשעה באב

בקרוב ולא עלתה לו רטיה. ויורו המורים למלך יאשיה: עוזנו עזם עינו בגוינו נוחצים. חיז אחר חיז מורים ולוחצים. צדחה ושמהו כמטרה לחצים. ויזרקו בו שלש מאות חצים: קלים הטו אחריו אוזן מוצאת פיהו. ועד מצוי נפש מעשו היפויו. רוח שפתיו הפעה מפיו. עזיק הוא יי' ב' מרית' פיהו שישי נוף ב' קנא ועם. לשלים שאונם בעזון בצעם. גם בתם הטוב עם זו בפצעם. ויקונו עליו כל איבח יועם: גם במרקחה אחדocos מגדו לשחות. במועד שנת השמטה בגע הקהיל לאות. תלה בעשרים ושתיים מהרומים שות. כי ספדו לו איבח בעשרים ושתיים אותן אותיות: אותן קינות לבטה מהול. עת כי שכחת מהוללי. זמותי כי לעד יהאילי. רשותי ונסעתו וננטש אהלי:

יב. חיבורו רבינו אלעזר הקליר ע"פ סדר תש"ק ושמו חתום בסופו

אהלי אשר TABAT עד לא בראשית. עם פסא כבוד לצרפו. למה לנצח שיד ביד שודדים ונהיית ברועה בעיטה. ורעות ורגנית. ועתה מה לי פה: אהלי אשר קוממת לאיתני ארץ בחרדת מי איפוא. למה לנצח צמת ביד צרים. ונהיית בצורך בזיד על גג מר צורת. מה לידידי פה: אהלי אשר פצת למענו לציר. ואתה עמוד עמד פה. ומה לנצח ערער ביד עובדי כוכבים ונהיית בשונא וצר ואיה אווי מושב פה: אהלי אשר בחית בענבי הוד. לאת אשר ישנו פה ויאינבו פה. ומה לנצח מואס ביד מורדים. ונהיית בגבור לא יוכל להושיע. מה לך פה וממי לך פה: אהלי אשר כונת מוכן לשתקך לחופף לחפוך. ומה לנצח יועה ביד יהירים. ונהיית בטס בחלל ואין עוד נביא. ונמלה האין פה: אהלי אשר חנית מאן בתאיו מפה ומפה. ומה לנצח גנח ביד זרים. ונהיית כותיק יוצא חוצה. ולא עבר פה: אהלי אשר הכנת. להשליך בו לפניו גורל פה. ומה לנצח דוחה ביד דמים. ונהיית כגר הארץ. ונמלה כי לא נסוב עד בואו פה: אהלי אשר בעזון בצעי. חשבו כוכבי נשפו. ומה לנצח אופל ביד אומות.

ואיך אתפק על הריגת זכריה: סח יلد בתלה. דמעות בתגין זולג. עוללי אשר טפחתי בעלה. ואיך גזו מנין בחלף. ואיך הפרע מני דמים בדים פמה אלה: פ' רועה נאמן. פ' פוש באפר ומדמן. צאן אשר בתקי האמן. אין גזו בלא זמן. ואיה הבטחת כי לא אלמן: קול בכבי לאה מתופפת על לבכיה. רחל אהותה מבכה על בוניה. ולפה מפה פניה. בללה מקונגת בשתי ידיה: שובו תמים למנוחתכם. מלא אמלא כל משאלותיכם. שלחת בבללה למענכם. הנני משובב גלות ביכם:

כו. חיבורו רבינו אלעזר הקליר ע"פ סדר אי"ב

או במלאת ספק יפה בתרצה. הן אראים עצקו חוץ. בין חלקייהם מארמוני ביצא. אשה יפת תאר מגולות מצא: גורבי עלייך בשם אלהים ואדם. אם שד לשדים את או לבני אדם. דמות יפה כבשך ודם. פחדך ויראך כמלכים לבדים: הן לא שד אני ולא גלם פחת. ידועה הייתה בשובה ונחת. הן לאחר אני ושלשה ושים ואות. ולשנים עשר ולשבעים ואחת: זה החוד אברם היה. ובין השלשה אבות שלישית. חוק שנים עשר הן שבטיהם. ושים רפוא ושבעים ואחד שנחדר היה: טעמי הקשבי ועשוי תשובה. יען היותה כל כה חסובה. יפה לך בעליך ולשם בטובה. ולא לקרה עד בת השובבה: כי אין אשמה וקולי מה ארמים. הן עוללי נתנו ביד צרים. לקו גבאי ודים מגרים. גלו מלכי ושרי וכחני והרי הם בקהלרים: מלון מקדשי בעוני גדר. דודי מאן גדר וייד. נעם אהלי בעל פרחי שדר. רבתה עם איבח ישבה בדר: שהה האשה לנביא ירמיה. שה לאלהיך بعد מפת סוערה עניה. עד יונגה אל ויאמר דיה. ויאלבי מחרב ושביה: פלל תהנה לפני קונו. מלא רחמים רחם באב על בנו. צעק מה לאב שהגלה בנו. וגם אווי לבן שעלה שלחן אב אינו: קום לך ירמיה למה תהנסה. לך קרא לאבות ואחרן ומשה. רועים יבואו קינה להגשא. כי זאבי ערבי טרפו את השה: שואג היה ירמיה הنبي. על מכפליה נוהם כלביה. תננו קול ברכבי אבות הצבוי. תענו בניםכם ותורי הם בשבי: ואם באדם עבורי ברית. איה זכות ברוטי ברית. מה עעשה לכם בני. גורה היא מלפני: שם מקדש מבלי בא מועד. על כי ידידים נתנו להமעד. תשיבם במאו סומך וסוד. תרחם ציון כי בא מועד:

קינות לחשעה באב

ומחדרים אימות. חללי חרב מטלים ערמים וערמות. נבלתם בסוחה לחית ארץ ולבהמות. יונק עם איש שיבח עלמים וועלמות. מתעתעים במו מוני ומרבים כלימות. אי אלהימו אמרו צור חסיו בו עד מות. יבא ויושיע ויחזר נשמות. חסין יה מי כמו נושא אלומות. תחשוה ותתאפק ולא תחזר חמות. באמר אליו מלענוי אם אלהים הוא ירב. על בית ישראל ועל עם יי כי נפלו בחרב: עני עני יורדה מים כי נחפה לאבל משודר. ועגבן ל科尔 בוכים מלחה ולקර. מי ינוד לי וממי מחזיך להתעורר. חממה בי יעה וסער מתגורר. אכלני המני הצר הוצר. שבר עצמותי זורר ומפרר. סלה כל אבירות הטבור והשרד. רטיה ומזור אין לבך. מפתני אנוsha באין מתעלן ומזור. על בן אמרתי שעו מני אמר. בבי דמעתי על לחין לערב. על בית ישראל ועל עם יי כי נפלו בחרב:

כו. חיבור רבי אלעזר הקלייר ע"פ סדר א"ב

או בהלך ירמיהו על קברי אבות. ונם עצמות חביבות. מה אתם שוכבות. בניכם גלו ובתיהם חרבות. ואיה זכות אבות הארץ תלאות: געו כלם בקנים. על חסרון בניים. דובבו בקהל תחנוןים. פניהם שכון מעוגנים. ואיה הבחת וזכרתי להם ברית הראשונים: הם המירו כבודם בתהנו. ולא פחדו ולא דרכו. ואעלים עני מינם ולא שבו ולא נהנו. ואיך אתאפק על אמירת לא הויא: עזק אב המון בעבורם. וחנן פנוי אל רם. חנים בסיתתי עשר בחינות עבורים. והן חוויתי שברם. ואיה הבחת אל תירא אברם: טעו להורות בעבודות זרות. יעצו לחצב בארות נשברות. ואיך אתאפק על בטול עשרה הדברים: כה צוח יצחק. פנוי שכון שחק. לשוא כי טבח הומק. וכן רועי בשחק ונמתק. ואיה הבחת ואת בריתך אקים את יצחק: מרו בירמיה וטמאו הר המורה. נלאתי נשוא געיה. עולה לי מפשעה.

קינות לחשעה באב

ונהיית כארח במלון. ועוד מי לך פה: אחר וקדם מפה ומפה. לכל דור ודור נודע קצפו וחתפו. על מה מכל אום שת עלי כפו. זאת בעליל כי פיד חוק בכפו. רפואי בטוחה. כי רגע באפוי. ועד עתה איך ייעיב באפוי:

ג. חיבור רבי אלעזר הקלייר ע"פ סדר א"ב
אי פה אמר כורת לאב בפח. ברית בין הבתרים כה יהיה לנצח. והן עתה בלעו עצמי ברצח. لما אלהים זנתה לנצח: אי פה גש בשעה לעולה לרצותך. נלכה עד כה פתו בעדותיך. והן עתהذكرו בפלח רעתך. יעשן אפק בצדן מרעיתך: אי כה הבחתה עקדים נקדמים במשואות. אם כה יאמר כה יוחש אותן. והן עתה ובחת עיר מלאה תשואות. הרימה פעםיך למשאות: אי כה זם ותרג מצרי בגין בקדש. ויפן כה וכלה חתם בעדת קדש. והן עתה חלכם אכל חדש. כל הרע אויב בקדש: אי כה טוב בسلح גואל עבדיך. כה תאמר לשלח עם לעבדך. והן עתה ישבי בוגדים בבית ועדייך. שאננו צוריך בקרוב מועדייך: אי כה בריתות חדשות בrichtות. בכח אמר בחזות לילה במופתית אותן. והן עתה לויהק בגעליהם לאותות. שמנו אותן אותות: אי כה משמע ומה עלה. כה תאמר לבנות בית מעלה. והן עתה נאצווה בני עולה. יידעו כמביא למעלה: אי כה שיח ששים אותן הקדומות. כה תברכו לששים גברים דומות. והן עתה עתקו רדומות. בסבך עץ קרדמות: אי כה פין לקוב עם וברך עם קדושים. בשוב וכח תדבר הומר לקדושים. והן עתה צרו על עיר קדש. שלחו באש מקדש: אי כה קיתת לויים שלמיך. כה תעשה להם לטהרים לבית אולמך. והן עתה רעשנו והרעינו שםיך. לא רץ חילו משפטן שםיך: אי כה שבעת שופרות הארץ. כה תעשה ששת ימים להפיל חומה לאָרין. והן עתה שעריהם טבעו באָרין. שרפוי כל מועד אל באָרין:

קינות לתשעה באב

בשנִי בְּשָׁמֹנוֹה בַּו בַּיּוֹם מִרְגּוֹעַ הַוְּקָרָה. מִרְגּוֹעַ לְרָגּוֹעַ נֶחֱלָפוֹ לְהַבְּעִירָה. נִהְרָגוּ בְּחוּרִי חַמֵּר וַיְשִׁישִׁי הַדְּרָה. נָאָסְפּוּ יְחִידָה נֶפֶשָׁם הַשְּׁלִימָוּ בְּמַרְאָה. עַל יְחִידָה שֵׁם הַמְּיוֹחָד יְחִידָה בְּגַבְּוֹרָה. אֲבוֹרִי כְּחַעֲזֵבִי דָּבָרְוּ לְמִהְרָה. וּכְהַנִּי וּלְעַלְמִי נְגֻועִי בְּלָם עַשְׂרָה. וּבְמַרְגּוֹן וּצְבִיבִי יְלָל אֲחָבִירָה. קְהַלּוֹת הַקְדֵּשׁ הַרִּיגָּתָם הַיּוֹם בְּזַבְּרָה. קְהַל וּמִרְיוֹא בְּחֻנָּה וּבְחֻורָה. גָּאוֹנִי אַרְץ וּנְקִי טַהָּרָה. פָּעָמִים קְדָשׁוֹ שֵׁם הַמְּיוֹחָד בְּמַרְאָה: בְּעַשְׂרִים וּשְׁלָשָׁה בְּחַדְשׁוֹ זַיו לְטַהָּרָה. וּבְחַדְשׁ הַשְּׁלִישִׁי בְּקָרִיאָת הַלָּל לְשֹׁוֹרָה. הַשְּׁלִימָוּ נֶפֶשָׁם בְּאַהֲבָה קְשֹׁוֹרָה. אֲהִימָּה עַלְיָהֶם בְּבָכִי יְלָל לְחַשְּׁרָה. בְּלָולִי כְּתָר עַל רָאֵשָׁם לְעַטְרָה. וּלְעַל אֲדִירִי קְהַל מַגְנִזָּא הַהְדִּירָה. מַנְשָׁרִים קָלוּ מַאֲרִיות לְהַתְגִּבָּרָה. הַשְּׁלִימָוּ נֶפֶשָׁם עַל יְחִידָה שֵׁם הַגּוֹרָא. וּלְעַלְיָהֶם זַעֲקַת שְׁבָר אַשְׁעָרָה. עַל שְׁנִי מַקְדֵּשִׁי יִסּוּדָם בְּהַיּוֹם עַרְעָרָה. וּלְעַל חַרְבּוֹת מַעַט מַקְדֵּשִׁי וּמַדְרִישִׁי הַתּוֹרָה. בְּחַדְשׁ הַשְּׁלִישִׁי בְּשְׁלִישִׁי נּוֹסִיף לְדָאָבָן וּמַאֲרָה. הַחַדְשׁ אֲשֶׁר נִהְפַּךְ לִגְזֹן וְצֹרָה. בַּיּוֹם מִתְּנִזְנִיתָה בְּמוֹן אֶזְזָרָה. עַלְתָּה לְהַלְּפָרָם לְמִקְוָם מַדְרָה. עַם תִּקְהָה וּנְרִתקָּה וּהַדּוֹרָשָׁה וְחַזְקָרָה. לְזֹמְדִיחָה וּשְׁוֹנִיה בְּאַיְשָׁוֹן בְּאוֹרָה. שִׁימּוֹ נָא עַל לְבָבָכֶם מִסְפָּד מַר לְקוֹשָׁרָה. בַּיּוֹם שְׁקוֹלָה הַרִּיגָּתָם לְהַתְאֵל וְלְהַתְעִפָּרָה. בְּשִׁרְפָּת בֵּית אֱלֹהִינוּ הָאֹלָם וְהַבִּירָה. וּכְיַיִן לְהַוּסִיף מַזְעֵד שְׁבָר וִתְבֻעָרָה. וְאַסְפָּדָה לְהַקְדִּים זָוְלָתִי לְאַחֲרָה. תְּחַת בֵּן הַיּוֹם לְוִיתִי אַעֲוָרָה. וְאַסְפָּדָה וְאַילְילָה וְאַבְּבָה בְּנֶפֶשָׁ מִרְאָה. וְאַנְחָתִי בְּבָדָה מִבְּקָר וְעַד עַרְבָּה. עַל בֵּית יִשְׂרָאֵל וְעַל עַם יְיָ בְּנֶפֶל בְּחוּבָה: וְעַל אֱלֹהָה אֲנִי בְּזַבְּחָה וְלָבִי נָוָהָם נְהִימָּות. וְאַקְרָא לְמִקְוֹנָנָות וְאַל הַחֲכָמָות. אַלְיָה וְאַלְיָה בְּלָם הַזּוֹמָת. הַיִּשׁ בְּמַכְאֹבִי לְמַכְאֹבִי לְדָמוֹת. מַחְזִין תְּשִׁבְלָל חַרְבָּה

קינות לתשעה באב

אי כה תשועות אָסְמִי אוֹצֶר. בְּכָה אָמַר אֲשֶׁר לְחוֹזִים נֶצֶר. וְהַן עַתָּה תְּפַחּוֹ פָּרָחִי בְּחַצֶּר. עַד מַתִּי אֱלֹהִים יַחֲרֵף צָר:

ד. חיבורו רבוי אלעור הקליר ע"פ סדר א"ב משולש ומתחילה בפסוקי אילנה פרק ב' ושם המחבר חתום אחרי כל ב' בתים

אַיְכָה אָת אֲשֶׁר כִּבְרָע עֲשָׂוָהוּ. תַּבְעַמְגִי לְגִבּוֹת נְשִׁיחָיו. אֲשֶׁר עַד לֹא שְׁחָקִים נִמְתָּחִוּ. בְּשָׁלִי רַמּוֹז וְהָאָרֶץ הִתְהַהַתְהָ בְּלָע בָּאֹת עֲרָבִית וְשָׁחְרִית. גָּאה מִגֵּד מִרְאָשִׁית אַחֲרִית. בְּנִי וְחַרְבָּ וּבְנִי בְּאַחֲרִית. וּמְחוֹבִי קְלַקְלָתוֹ הַחֲרִית: הַחֲרִית אִישׁוֹן וְחַשְׁדָּ מִידָּע. וְהַדְמָנוֹנִים חַזְוָהוּ מִגְּדָע. אָז לְרָאשֵׁי הַדּוֹרוֹת נִתְזַעַו נְזַעַ. עַד לֹא עָשָׂו קְרָנוֹתֵי גָּדָע: גָּדָע גַּבָּה קְומָת יִצְחָרָע. זֶה סְפִּרְתָּ לְפָנָיו הַבָּצֶר. גָּלְמִי רָאוּ עַיְנִיךְ הַפְּצָר. בְּהַעֲבֵיר לְפָנָיו בְּלָעָצָר: דָּרְךְ דָּחֵף מִבֵּית הָאוֹצֶר. וְהָרָאָה בְּיַהְמָצָע קָצֶר. דָּהָה לְבָבוֹ בְּבָט בִּיאָת צָר. וַיְקַוְּגַן עַלְיוֹן אַיְכָה בְּאַיְכָה בְּעַת צָר: צָרָה הָרָאָה לוֹ מִה שְׁהִיא. נִתְעַצְּזָר נְטוּי וְגָדָר הַדְּחִוָּה. לְדוֹרוֹת לְפָנָדָה נְהִי נְהִי. עַל שְׁבָר אֲשֶׁר הִי: הַיָּה הַגּוֹעָר מִפְּרוֹחָה. בֵּין בְּתָרִים אַוְרוֹ בִּזְרוֹת. וְהָרָאָה אַרְבָּע גְּלִילּוֹת בְּרֶדֶם וְצָרָה. בְּיַהְמָעָרָה הַמְּוֹרָח: וַיְחַמּוּס וַיְגַעַל זָרָה. וַיַּרְא הַשְּׁלִכָּת נְזָרָה. וְאַיְמָה נִפְלָת עַלְיוֹן בְּבָזָרָה. וְצָדָק מִדְתָּן הַדִּין בָּאָזָרָה: רָאָה עֲרוֹם וְעַרְיָה וְנָאָנה. וְלְעַהֲדָוָה סָוד זה הַפְּעָנָה. עַשְׁשָׁה מִבְּעָס עַיְנוֹ וְלֹא נָה. מַרְאוֹת גָּזָע טָבָב זָנָה זָהָר תָּמָם בְּמַחְזָה. בַּיְיָ לֹא הָאמִינָן בְּנָאָם זה. זָן עַיְנוֹ בְּמַקְוּם הָזָה. וְשָׁר שְׁמוּמוֹ וַיְקַוְּגַן אֵין זה: חַשְׁבָּה חַשּׁוֹש בְּעַוְלִים וַיְזַרְדִּים. וַיְבָנְזִי בְּזָהָר רַזְדִּים. חַגְנִיכִי עַל מַה בְּדִינָנוּ חַרְדִּים. וַיְמַהְמַה תַּבְעַז בְּזָבְלָן מַזְרִידִים: מַזְרִידִים זָבְלָן וְמַצְפָּנִיכִי נְבָעָ. וְמַסְמָרוֹת נְעַלְיָמוֹ בְּקָרְקָעִיתוֹ קָבָעִי. זַיו שְׁעָרִי מַגִּי מִהְנָתְבָעָן. וְהַנְּסִים טְמָנוֹנִים בְּאָרֶץ בְּיַהְמָעָרָה טְבָעוֹ טְבָעוֹ טְזָרִידִים לִידְעָ זָמָן. בְּיַ

קינות לתשעה באב

הקדש חלף מגדלו. ולא אדר שמו לא אבה תהלו. לגלים הושם בית תפלה: זמרי שח הקשו מנגע. ונם מה לכם פה אין היום טעם. מה תקלISON למלך בשעת הזעם: והכהנים והלוים על משמרותם נשחטים. ועל מחלקותם שעשת אסטרדיוטים. ונמו איה מלך אסור ברהיטים: הפלים ומהמשמשים בשבי הולכים. והשרים והסגנים בקבל משובים. ותמור בדים שק חגו מלאים: דץ לביא יפקח עגנו. והנה מיכאל מלך לפניו. ושרים הולכים בעבדים חזו המוניו: גאווה עצה וכבה המנורה. ונטה ידו אל המורא. ויחשיך אור עיטה אורה: בשאגו בארי בדבר בבל. ברוח דודו וכעל מטה מתאבל. פקדון הרוחות בו בלילה לא קבל: אמר למשחיתים חמת התקתי. את ידידות נפשי בcpf אויביה נתתי. עזבתי את ביתי ואת נחלתי נטשתי:

כה. חיבור ר' קלוניוס ביר יהודה על גירות תנויו חורבו הילאות אשפירה, ורמייז ומונצא מי יתן ראש מים וענין מקור נוזלי. ואבבה כל ימותי ולילי. את חללי טפי וועללי. וישישי קהלי. ואתם ענו אבוי אוילאי. ובין בכיה בכח רב וחרב. על בית ישראל ועל עם "כינפל" בחרב: ורמו תרעעה עני ואלכה לי שדה בוכם. ואבבה עמי מרוי לבב הנבוכים. על בתולות היפות וילדים הרבים. בספריהם נכרכים ולטבב נמשבים. אדרמו עצם מפנינים ספרים ונופכים. כמו טיט חוות נדים ונשלבים. סורו טמא קראו למם מלקרב. על בית ישראל ועל עם "כינפל" בחרב: ותרד עני דמעה ואילילה ואנודה. ולבci ולחgor שק אקרא להספידה. מפו יקרה ומזהב חמודה. פנימה כבודה בבוד כל כל חמודה. ראיתיה קרוועה שכולה וגלמודה. התורה והמקרא והמשנה ואגדה. ענו וקוננו זאת להגידה. אי תורה תלמיד ולהלומדה. הלא המקום מאין יושב חרב. על בית ישראל ועל עם "כינפל" בחרב: ועפערפי يول מים דמע להגירה. ואקונן מר עלי הרוגי אשפירה.

קינות לתשעה באב

לגולות קץ אב זמן. טוב משגלה לו קץ מזמין. השע והבליג ורק פמנון ישבו ושאלו לאב לידע. קץ הפלאות מתי יתודע. יקו ליום ישועה ולא נודע. עד כי בעתו יוחש ויתודע: יתודע ר' נאכלו. ובגון חימו בלו בסלי ציר בשלחה. ונם שלח נא ביד תשלה. כי מה בצע לי להשתלה. ואחרי גלעד ישלה: לאמוותם לבבו עוללי סוף. איזה יום הנסוף. לבם הבין לשודר מסתה. ימלך בורוז חשו: חשו ורעו ביד רמה. ונגלה בימין רוממה. בנימם כשרו חמה זרומה. קצחה נפשם בגיא אדום לדעת על מה: מה מצאת עולתה بي. כי בגוד בגדת בי. מדבר המרת בי. ועד עתה לא האמנת בי: נבי איד נתען אביגדור. נשתבלו פרצות לגדור. נגליית יום נקם לסדור. ולא קדשו פריצי הדור: הדור יומו דעת סוד ודפקו. השבעתי אתכם שמעו ופקחו. יחד בשמעם בן נתמכוון. ועל בפים ספקו: ספקו ששוו בא הארץ. בנפלו בידם מלכי הארץ. סברו כי ישם ירע. ועל ידם יתרוגו משוש כל הארץ: פצוי פיהם חג לי' בשילה. דמו כי לעד יהיה שם מושלו. פועלו שקר והשילו. כי יבא שליה: שליה רצח בחלה מעשה. ונמאס באשר בו נעשה. ראו מה עברה עוזה. לכל אשר חפץ עשה: עשה עמי אותן בעביזון. ולותו חש עלי קשיון. עלפתاي בחורב בציון. עד אשר יופיע אלהים מציון: צעק ציון איד נתן. לשום עלי גוי איתן. צהיל ור�� על המפתח. ובחמתו חתיתו נתן: נתן בעתו עת הובילני רוקמי. תרתי לעד בה לקוממי. בשתי וגם נבלמתה. בל בהקימי. ובחרי אף נם לי קומי קשבתי בהזנחה. קומי ולבci כי לא זאת המנוחה. קצתי בהי מאנחתה. והגשותי

קינות לתשעה באב

תנשא. אוֹ בַּי זֹאת גָּזֶר אָוּמֵר וְעוֹשֶׂה. לֹזֶת יִבְפּוּ עַשׂ וּכְסִיל
וּכְימָה. וְאַהֲרָמָה מִמִּמְהָה: אָוּר בְּקָר זֹה אֶת זֹה בַּהֲבִירָה. הָוִי
אָחִי וְהָוִי אֲחוֹת הַגְּבִירָה. וְנִתְדְּבָקוּ יְחִיד וְגִתְחִברָה. עַד יִצְתָּחָה
נִשְׁמְתָּם בְּגַשְׁיָמָה. וְאַהֲרָמָה מִמְמָה יִמְמָה: לֹזֶת יִקְוָנוּ יִרְמִיחָה בְּשָׁאָיה.
גָּזֶרֶת זוֹאת תִּמְיד אָגִי בּוֹכִיה. וּבְלַבְבִּי יִקְוד וּבּוֹיכָה. עַל בֵּין
וּבְתִּסְפֵּד רַב אַרְעִימָה (אַעֲצִימָה): אָרִיד בְּשִׁיחִי וְאַהֲרָמָה וּקְול
נְהִי אַרְיִמָּה:

כד. חיבורה רבינו אלעזר הקלייר ע"פ תשר"ק
על חרבן בית המקדש. בַּי חָרֵס וּבַי הַדָּשׁ. אָסְפֵּד בְּכָל שָׁנָה וּשְׁנָה
מִסְפֵּד חַדָּשׁ. על הַקָּדֵשׁ וּעַל הַמִּקְדָּשׁ: תִּסְתַּר לְאַלְמָתְרִישִׁים
מְרוֹן. בְּזֻעֲוָת עָזָלָם מִפְנֵי חָרוֹן. בְּלַהֲטָה הָאָשׁ בֵּין שְׁנִי בְּדֵי אַרְוֹן:
שְׁנִי מִקְדָּשִׁים אֲשֶׁר בְּמַעַלָּה וּבְמַטָּה. זֶה עַל גַּב זֶה הַאֲפָלוּ בְּעַלְתָּה.

וּגְנִמְתָּ אַחֲרִישׁ וְאַתְּאָפָּק וְאַבְּיָתָה: רָאשֵׁי הַבְּדִים כְּנַגְנֹזּוּ מִבֵּין הַפְּרָבָתָה.
וְאַרְבָּע גְּחָלִים בְּדֵבֶר מַהֲלָכוֹת. וְאַרְבָּעִים יִסּוּד עַד תְּהֻום מַלְחָכוֹת:
קָדְשָׁם קָדְשִׁים מִבֵּית קָדֵשׁ בְּנַבְדָּד. שְׁחָתָה וְהַיִלְלָתָה אֲהָלִי שָׁדָד. וּגְנִמְתָּ
אַפְּהָה בְּפָה עַל פָּה וְאַשְׁאָג הַיִּדְךָ: צְפִירָת תִּפְאַרְתָּךְ בְּנַגְנָה בַּיַּד צָרָה. וְכָל
כָּלִי חַמְדָה אָוּי בֵּית הַאוֹצֵר. וְלֹךְ הַפְּחַח וְהַגְּבוֹרָה וְגַמוֹּן עַצְרָה: פָּנִי הַפְּסָא
אוֹ אַפְּלָה. וְגַבְּהִי שְׁמִים לְקִדְרוֹת הַשְּׁפָלוֹ. יְכִינָה וּבְעֹז לְהַשְׁתֵּבָר בְּנוֹפָלוֹ.
עַשְׂרָה שְׁלָחָנוֹת אוֹ שְׁלָלוֹ. וּלְעוֹרְכֵיכֶם נָמוֹ אֵיה אַדְוֹן אַלְוָה. לְאוֹצְרוֹת
שְׁנָעָר לְקָדְשִׁים כְּהַנְּחָלוֹ: שְׁרָפִים עוֹמְדִים בַּעַוּ מִפְעָמָד. כְּנַהֲרָסוּ מִכּוֹנוֹת
מִתוֹּךְ מִתְּמָהָדָה. וּוֹדִים קָרְאוּ יְמִי הַשְּׁמָדָה: נְחַשֵּׁת יִם וּבְעָרָה כִּיּוֹתָה.
כְּגַמְסְרוֹ לְבֵל וְהַגָּם שְׁבָרוֹתָה. וְשְׁנִי הַמְּאוֹרוֹת מִאֵז קִדּוּרוֹת: מַעֲשָׂה
הַאֲפָגִים אֲשֶׁר בְּמַרְכָּבָה. כְּהַוְרָדוֹ לְאַרְץ זָהָר הַרְקִיעַ בְּכָה. חֹלֶשׁ עַל
גּוֹיִם לְפָנֵי כְּרוֹבִים בָּא: לְוִוּת הַמּוֹרֵד מִעֵת הַוְרָדוֹ. וְהַטְּלָלִים לְבִרְכָה
לֹא יַרְדוּ. רְעִים עַל בְּמַתִּי עַב דָּדוֹ: כָּל כָּלִי כֶּסֶף וְכָלִי הַזָּהָב. קָאָצָנוּ
וּשְׁוֹסֹס מִבֵּית הַלְּבָב. בְּצִאתָה הַהְדָר שְׁחָחוּ עַזְוֹרִי רַהֲבָה: יוֹם אֲשֶׁר נִקְרָא
לְיַוְמָה וּמִבּוֹכָה. לְהַקְתָּת מְלָאכִים כָּאַשָּׁה מִצְרָה נְבוֹכָה. דְּבָור פָּתָח וּעֲנָנוּ
אַתְּרִיו אִיכָּה: טְסוּ עַמּוֹנִים וּמְוֹאָבִים וּהֹצְיאוּ הַכְּרוֹבִים. וּבְכָלִיכָּה הַיּוֹ
אוֹתָם מִסְבָּבִים. הַגָּה בְּכָל הָגָיִים בֵּית יְהוָדָה חַשּׁוֹבִים: חִיל שְׁרָפִי

קינות לתשעה באב

ולא עֲרַבָּה מִנְחָה: רְאֵה רֹוע נֶפֶשׁ יִזְחָה. מִשְׁלָוָם וּמִשְׁלָוָה
וּמִהְנָחָה. רְטוֹשָׁה בְּהָרִי נֶשֶׁף יִזְחָה. גַּם שֶׁם לֹא נֶחָה: נֶחָה יִדְוָ
בָּם וּבָה נְכוּוֹ. אַנְוּשִׁים עַל רַאשֵׁם בְּרַכְבָּו. גַּעַו עַל נְהָרוֹת בְּבֵל
בְּנַתְעַבְבָּו. וּבְעַוְלָלוֹ עַוְלָלוֹ חֹזֶה שְׁכָבָו: שְׁכָבָו שׁוּבִים גּוֹיִם
מִדְקָרִים. מִתְעוֹלְלִים בָּמוֹ בְּקָרִים. שְׁהָם יִזְבּוּ מִדְקָרִים.
וּמִי פָּרַת קְרַבְיָמוֹ הַזְּקָרִים. תְּקָרָא תְּקָרָה טְבָח וּמְסָךְ לְמַבְקִרִים.
קִיר עֲרָה מִקְרָרִים. וּכְל עַם וּלְשׁוֹן בָּם סּוֹקִרִים. וּעֲלֵיכָם
מִקְוְנִים בְּנֵי צִוְּן הַקָּרִים: הַקָּרִים קֹול בְּרַמָּה הַשְּׁמִינִיו לְבָכָה.
עַל מָה זֹה וּעַל מָה זֹה הַקְרָנוּ בָה. יְחִד זֹה אָוּמֵר בָכָה זֹה אָוּמֵר
בָכָה. רְגֹנוּ לְהַמִּיר לְשׁוֹן אִיכָּה בְּלָשׁוֹן אִיכָּה בָה.

טו. חיבורה רבינו אלעזר הקלייר לפי פסוק אי' סדר א'ב

אִיכָּה אֲשֶׁפְתָּו פְּתִיחָה בְּקָרָב. וּלְרוֹדָי בְּאַחַת הַוְסִיף אָבָר. אַנְיָה הַגָּבָר: אִיכָּה אֲשֶׁא
עַזְוֹן הַג. וְחָסָפֵם פִּי מִפְלָלָה לְהָג. אָוּתִי נְהָג: אִיכָּה אַז וּזְמוּן לְשָׁפָד. הַכְּלֵל
בְּלַאֲתֵי וּגַם שְׁפָד. אָךְ בַּי יִשּׁוֹב יְהָפָךְ: זָכוֹר אֲפִיפָתִי בְּשָׁרֶב. וּגַם כַּי יִגְעַז
אַלְלִי עֲרָב. וְהַבָּאָתִי עַלְיכֶם תָּרָב: בְּכָה תְּבָכָה בְּעַת כָּל חָסָרִי. וְכַעֲזָבִי אַדָּח
יִסְרָי. בְּלָה בְּשָׁרִי וְעַוְרִי: בְּלָע בֵּית לְרוֹם מִזְקָה. וּכְבָרְזָל סְבָכִי נִזְקָה. בְּנָה עַל
וַיְקָה: בְּנֵי בְּטָנִי לְאַכְלָה הַקְשִׁיבָנִי. מַגִּיא צָר אַחֲרָה הַשִּׁיבָנִי: בְּמַחְשָׁבִים הַוְשִׁיבָנִי:
בְּחַלּוֹתֵינוּ בְּנַטְשָׁו בַּיְדֵי לְזָהָם. נָמָם לְאָחָז וְלֹא אַרְחָם. בְּשָׁבָרִי לְכָם מַטָּה לְחָם:
גְּלָתָה גְּהֹזָה לְעַטּוֹת עָדִי. מַחְפָּה לְגָלָות בְּהַתְעַטְדִּי. גְּדָר בְּעַדְיוֹן
בְּנִדְבָּז וְשָׁוֹעָ. וְהַשִּׁבָּב יִמְיָן אַחֲרָה מַלְהָשִׁיעָ. גַּם כַּי אַזְעָק וְאַשְׁעָע: גַּם גָּבָר עַל
פּוֹרְכִי. וּבְגָאָקִי סִתְמָה תְּרָפִי. גְּדָר דָּרְכִי יִתְוֹמֵר יְתָמֵר מַתְעַדִּי. וְלֹא שָׁב אַפְּוֹ
בְּכָל זֹאת. וְאָמֵר אָם בְּזֹאת: דָּרְכִי דִּיזְעַסְתִּי לְהַאֲבִילִי. וְלֹגְלָוֹת שְׁשָׁק הַוְבִּילִי.
דָּבָר אַרְבָּה הוּא לֵי: דָּרְקָה דָּוְקָק עַל בְּמֹתִינִי לְהַשְּׁתָּרָר. שְׁעוֹמִינִי בְּבָכִי אָמֵר. דָּרְכִי
סּוֹרֵר: דָּבָק דּוֹלְקִי וְאַדְגִּי בְּרַשְׁתָוֹ. עַלְיִי לְלֹטֶשׁ מַתְרָשָׁתָוֹ. דָּרְךָ קַשְׁתָוֹ: מִיְמָנוֹ
דָּלָח וּגַם אַשְׁמָכָם. גִּיאָ גְּלוּת אַטְילָכָם לְהַכְלִימָכָם. וְהַלְכָתִי עַמְכָם: הַיּוֹה הַה
לְיּוֹם בְּכִיּוֹתִי וְצַרְבָּתִי אַשְׁפִּוּתִי. הַבְּיאָ בְּכִילּוֹתִי: הַיּוֹה הַוְלָךְ לְפָנֵי מַזְעִימִי.
וּבְעָסִים דָּמִי הַטְּעִימִי. הַיּוֹתִי שָׁחָק לְכָל עַמִּי הַאֲוֹכְלִים הַקָּדֵשׁ פְּסָח בְּלִיל

קינות לחשעה באב

כל מלחמה אבדו ונפלו גבורים. אשריהם משכילים ברקיע זהרים. במנוחות השיריג וחיל שכם. וنم אפקד על עונותיכם. ואכלתם בשער בניכם: ויצא וקדקד ספה ורץ. ותק מוסרי כי אטלוצץ. ויגרס בחוץ: ויחמס וינצל מעדי להכפייש. ומגבה לתהום הרפישי. ותזונה משלום נפש: ויגדל וכבד נאך רצחי. ובקדקדי עליה צוחי. ואמר אבד נצח: מצרים וכוש שח אשיכם. ואשפטכם בזמותיכם. והשמדתי את במוותיכם: זכרה זאת כי נבאש נרד. ולכליה פץ מכבוד רדי. זכר ענוי ומרודוי זנה ובול לב הקשית. ובהתעברו עם משית. זכור תזוכר ותשוח: זכות זקני ופעלים אביה. כי בבן פרץ נתיבי. זאת אשיב אל לבי: אבותינו זעקנו וכלו מדבה. ושח על רעתנו כי רביה. וגנתתי את ערכיכם חרביה: חטא זו כי בעז נכתמנה. תמור כי בצחין בזחמן. חסדי יי' כי לא תמננו: חשב חושי לקרקר יקרים. ומר יבבון מפת סוקרים. חדשים לבקרים: חשב חנון מגישי אש. קיר בעדר לגששי. חלקו יי' אמרה נפשי: עבדים חסמוני מלגדר פרץ. ותוכחות קשות פץ בחרץ. והשמותי אני את הארץ: טמאתה טפלה וגנטה קו. ולא נסוג אחר מקומו. טוב יי' לקו: טבעו טירותי וכי צר דם. וכל עוזר עלי שرك ושם. טוב ויחיל ודומם: טובים טפים נכלו בהוספי למעול. וכמעלILI חרה בי לפועל. טוב לגבר כי ישא על: בנפשנו נביא טרכ נברה. נם ואתכם אוורה: כי כמו ברחת ובמזהה. ידו ירה כי אור בסדום. ועל כל אלה הונאתני בת אדם. ישב בגד וידם: ישבו יגונים בני עלי חופה. כי בגד עלי אבפהו. יtan בעפר פיהו: יי' יוסר' שתוי כי מה. וקשתי מפי צר שח. יtan למבהו לח: עורנו יעם בחרש בקץ. וגיותינו שמנוי בארץ. אן תרצה הארץ: כל כבוד תארכנו הכלם. וצור אוrhoותיו חסך בלם. כי לא יונח לעולם: כלו כמעט כי בילחם. ועל הרעה הוא נחם. כי אם הזגה ורham: בלה בעס והצית להבו. ובתכלית שששה מאורי אור פבג. כי לא ענה מלבו: נשים בפירושות יושבות שם. בכל שנה ושנה מופירות אשמה. כל ימי השמה: לא אליכם לוחצי גיליו. ועל בניו העביר גליו. לדבאי תחת רגליו: לא אמרת עת כמוה משבר. יען כי גרון פתחו בלבך. להטוט משפט גבר: לא למחות פץ לעם קרובו. ואיך מתער הוציא חרבו. לעות אדם בריבו: שרים לכודים הוציא משערם. תת בתאים השוערים. לעוזל את הבשארים: ממורים מגלה כתוב ונהי. קינים וגהה והי. מי זה אמר

קינות לחשעה באב

בכי מלחמה אבדו ונפלו גברים. אשריהם משכילים ברקיע זהרים. במנוחות שלום נחוי ישרים. אווי ואובי שוד ושבר לנוגרים. למדיבת נפש וחבלים וארים. לכליוון עינים צלמות ולא סדרים. ערב אמרים מי יtan אפרים. ובקר מצפים מי יגלה אורים. מפרקאה עיניים אשר הפה שרים. מחוץ שכלה חרב ואימה מחדרים. עד מתי תבטיט רואה כל סתרים. קנא לתורתך אשר שרפיה ודרים. קלאויה פרעואה קרעואה לגווים. בסירים סובכים הגדילו המדורים. העל אלה התפקיד אדון כל יצורים. תנוקם דם הפשף במים המגרים. משוד ענים מאנקת סעורים: עם שני פשע לעוגנים ומוררים רחמה. אותן כל תחרימה. קרגם הגביה וחרימה. אריד בשיחי ואהימה. וקהל נדי ארימה:

כג. חיבורו רבי יהיאל עיף גיטין נה ע"א על בן ובת ר' ישמעאל כהן גדול שנבר

ואת נוי חטאתי השמיימה. ודקעת עלי לחי אורה. וביום זה נהי נהי נהי ארימה. ואהימה מימים ימימה: אבל לב ונחים חREL חדול. ומכל באב צירי נבדל בדול. על בן ובת רבי ישמעאל כהן אדול. זכרם יקוד בלבי אשימה. ואהימה מימים ימימה: עת נשבו ונפלו לשני אדונים. והם שכנים זה לעמת זה חונים. ויספרו זה לזו ענים. זה אמר משבית צוינים. שבית שפחה לבישת שנים. לבנה בזיו וקלסטר פנים. ובתאר בקציעה ימימה. ואהימה מימים ימימה: רעהו ספר לו בכלים. הן אני משבי ירושלים. שבית עבד יפה ענים. בשמש בתקפו עת צהרים. בא ונזוגם ונחלקה בנותים. בולדות במו כוכבי שמים. לשמע זאת תצלנה אונים. לזכור זאת את מדי אפרימה. ואהימה מימים ימימה: בהסכימו על זאת שנייהם יחד. לערב זוגם בחדר אחד. והאדונים מבחו לבע אחד. והם בוכים במר נפש ופחד. עד בקר בכתם לא הרミימה. ואהימה מימים ימימה: זה יספֶר בחיל ובקר לב ימסה. נין אהרן אין לשפחה יהי נושא. והיא גם היא תילל בתרגרת שוסה. בת יוכבד אין לעבד

קינות לתשעה באב

כט

ותהו: מה אעידך מאומה מלחרצתה. נתונה ביד מריב ומתנשאה. מפי עליון לא יצא: מהתאת מדיחי שוא אكون. מנחמי במײין מתרונן. מה יתאונגן: בחודשים מוטטו פושל בי להרב. ושבינה הוועלה מקרוב. וכשלו איש באחו במנפנַי חרב: נשקי בטול על פורכינו. ויתעב שי עורךינו. נחפה דרכינו: נבייך גאנזו לקרוין עפערפים. ואכזרו עליינו ארד אפים. נשא לבבנו אל כפם: נוע גאנזו ראש במאהמוריינה. רשיים מפליטים במקמרינגן. נחנו פשענו ומרינגן: זאגנים ויגנס לרוב סגויים. אכלום והשיותם משל בגויים. כנעם ואבדתם בגויים: סלה שמי קטרה באף. ואפער פי ואשאה. סכotta באף: ספקו שוטני כה ואשתונן. ואזעך חמס ואתאונגן. סכotta בעגען: סורו טמא סחו מאשימן. בהgenton פברול שמינגו. סחי ומואס תשימנו: שבת משוש שמתת משוריינים. ורודפי קלו מנשרים. לאבד הנשארים: על אלה עשקונו בחרופיהם. והגדילו שאון גודפיהם. פצוי עלי פילם: פצוי פערו פה מבאר שחת. ואטרו עלי בתוכחת. פחד ופתח: פני פאר חפת מעוני. הקAMIL והקימים מעני. פלגי מים תרד עיני: נפלת עטרת עוז משענэм. וצער בשבעה דיבים דנס. והתודו עונם: פרשה פוצצה אווי פי סגורה. תמור עוז מתנינה בשק חגרה. עיני גנרה: עשה עברתו ויחרה. וערף את מדוין מגירה. עד ישקיף וירא: עודנו ער בבוד וועל. ועשרה מסעות הוועלה. עיני עוללה: על זה פסק נוי נזעם. ושה לא אעזבם בכרה זועם. אף אני אלך עם: צדיק צרען לספר. וכעקלתי ישר ואכפר. צוד צדוני באכפר: צעק צורי וסכך מעבור. ובחלי ערך לשבור. צמותו בבור: צדו צעדי וסע דורשי. וכבעלותם עלי לחורשי. צפו מים על הראש: על הדר ציון צבאו להכrichtי. וצור שה אחמל על שארית. וזכרתי את בריתך: קראתני קשוב חרפת מונין. על הלחי מביב בנין. קראתני שמק יי: קומי קראי כי לא יכלם. ויתענגו לרוב שלום. קולי שמעת אל תעלם: קלים קדוחני וועלמת מראך. השת בעולם מורהך. קרבת ביום אקראנך: אתה יי גוץ אל תכזב. עד מתי בחורש אעזוב. והארץ תעובה: ראה רגוז מכת אבושי. ואמר בהנטשי בנסי. רבת יי ריבי בפשי. ראה רב בעתוין. השמות כל עדתי. ראייה יי עותת: רוח רפחה בי מאימטם. לבלע הייעלו חמתם. ראייה כל בקמתם: מה ברחוק לעמוד בדרכם עאות. נמות הנשמה אוшиб פרוזות. ואף גם זאת: שמעו שנוקשתי בדחיפתם. וכילק עליה עיפתם. שמעת חרפתם:

כב.

החרישו מפבי ואדבורה ויעבר עלי מה. חמס אזעך ושוד לך שוכן שםימה. האיקתני רוחי ולא אוכל אדומה. ביזלה אפעה אשאף ואשומה. מספֶד מרד אעזה ואקונן בנחימה. דברי שאגותי יתכו בימה. ספדי על עצדי אשר נתנה לשמה. אריד בשיח ואהימה. וקול נהי ארימה: איך שבת משוש וערבה שמחה. כל פנים פארור וכל ראש קרחת. וכל זקן גדועה ועל כל לב אנחת. מאן נתעדר גוי עז דריש שוחה: סלה אבירי הוגי עז מבטחה. בתילותי ובחרוי נסח בנסיחה. בראש כל חozות נבלתם בסוחה. עוללי וטפי נחשבו בצעאן טבחה: אילילה על זאת ודמעתי על להה. האספו אליו דוויי צאן נדחתה. להרבות הבכי ולהרים צוחה. הילילו שמים וענק אדמה: אראלים צאו וצעקו מרה. ספוד תמרור האגדו בחבורה. קול בחולה צרה במביבה. התאוננו על עדת שה פורה. עליימו כי נגורה גורה. בחרי אף וזעם ועברה. ובתוudo בפרישות ובטהרת. לקדש שם הגדול והגורה. לתהום ראש ולקריין שדרת. ואלימו דברו באמידה. לא זכינו לגדרכם לתורת. נקריבכם בעולה והקטרה. ונזכה עמכם לאורה. האפננה מעין כל ועלומה. אריד: אז הסבימו גדולים וקטנים. לקבל אהבה דין שוכן מעוני. וזאגנים דשנים ורעננים. ונתעדבו תחללה נדונים. ויצאו ל夸אטם עז פנים. ונחרגו המונים המונים. ונתעדבו פדרים עם פרשודונים. והאבות אשר היה רחמנים. נהפכו לאכזר פיענים. והפיסו על אבות ועל בנין.ומי שגורל עלה לו ראשונים. הוא בשחת החלפות וסכינים. ובחורים עלי תולע אמונים. הם לחכו עפר כתנים. והכלות לבושים שניים. מעליפות בזרועות חתנים. מנתחות בתרכ ובידיונים. זכרו זאת קהיל עדת נבוגנים: ואל תהשו מהרבות קינים. והספידו על חסדים והגונים. אשר צילו במים אדיירים. לזכר זאת נפשי עגומה. אריד: תורה תורה חגיד שך והתפלshi באפרים. אבל יחד עשי לך ומספֶד תמרורים. על תופשי מישרי הדורים. מלחיך וחובליך במים אדיירים. עורך מערכך מישרי הדורים. מפונחי צפוניך ומגלי מסתורים. מי יקאה בגבעות ומוי יסתת בהרים.ומי יפרק הוות ומי יתרץ שברים. מי יפליא בזירות ומוי יעורך נדרים. מי ישד מעמקיך וחתו אברים.ומי ילחם מלחתך וישוב לשערם.

קינות לחשעה באב

רשות הופשט עת הגיע למקום תפליין מוצות ברה. עצק צעקה ונזעקה עולם וארץ התפוררה: מאחריו הביאו את רבי עקיבא עוזר הרים וטוחן זו בזו בסברה. וסרקו את בשרו במרק של ברzel להשתברה. יצתה נשמהתו באחד ובת קול אמרה. אשריך רבי עקיבא גוףך טהור בכל מיini טהריה: בן בבא רבי יהודה אחריו. הביאו בשברון לב ואזהרה. נהרג בן שבעים שנה בידי אחריה. ישב בתענית היה נקי וחסיד במלאתו למחרה: רבי חנניה בן תרדין אחריו מקהיל קהילות בציוון שערכה: ישב ודורך וספר תורה עמו. והקיפווה בחבלו זמורה. את האור הציתו בהם וכרכווה בספר תורה. ספוגין של צמר הניחו על לבו שלא ימות מחירה: חסיד רבי ישוב הופיע הרגוה עם עמורה. זרכוהו והשליכוהו לבלבם ולא הקבר בקבורה. יצתה בת קול עליו שלא הניח כלום מתורת משה לשמרה. (ואחריו רבי אלעזר בן דימה. על מוצות תפליין ישרה: ואחריו רבי חנניה בן חכינאי). ואחריו רבי חצפית ביום עברה. עוז הפורח נשרף בהבל פיו בבדודורה: צדיק רבי אלעזר בן שמוע באחרונה נהרג בחקירה. יום ערב שבת היה ימן קדוש ויקדש ויקרא. הרבה שלפו עליו ולא הניחוה בחיים לגומרה. יצתה נשמהתו בברא אלהים יוצר וצר עורה: בכהנה וככהנה הוסיף בני עלה לעונות בגערה. בסקילהה שרפפה הרג וחנק מי יכול לשערה. נותרת ממנה יאכלו אריות שה פוזרה. חיה התנופה ושוק התרומה טרפו אריה והכפירה. ייטיב יי' ולא יוסף עוד לישרה. אמץ ברבים כושלות חלק יעקב ומושיע בעת צרה. לצדך מלך מלך אמר שלמו ימי אבל. לארו נסע ונולד:

קינות לחשעה באב

שכבו שוחחים בני מיגונם. ושוביהם גאה מאי גאונם. שפטינו קמי וגינוים: ששית שופית כי כי יד מטה. משפלת עד שאל מטה. שבתם וקימתם הביטה: השיבנו שלם שלום שניים. וזכרתי אבדם. ותאמר אבdem. הם שגבו חיל ואויר אمول. הם שגבו לאכול. והטבה לנו להסיר מני מגנת לב: תשלח גמול: תקרא תנלה יום מבום לבב. והטבה לנו להסיר מני מגנת לב: תשלח חיש עזרך. ורham על בניה. המצלפים לשיעתקה: כי תמיד דוקרים ושוחקים. ומתקתקה אנו לא רחוקים. השיבנו והזבנו אלה החקים:

טו. חיבורו רבינו אלעזר הקליר ע"פ איכה פרק ה' וסדר א"ב

זוכר אשר עשה צר בפניהם. שלף חרבו ובא לפניו ולפניהם. נחלתו בעת בטמא לחם הפנים. וגדר פרכת בעלת שתי פנים: יתומים געל במגן מאים. ויממד קו כמראה אדםם. מימיינו דלח והשכיר חציו מדם. ביצא מן הבית וחרבו מלאה דם: על הגותן הוות גבר. ונטה אל ידו למולו לגבר. מצרים וכל לאום אם גם גבר. אני בתוך אווינו ארווץ אלוי בצוואר: אבותינו זורה מהניטו בחוריו אלה אכליה אש. וזה זונה צועה המכenis ולא נכה באש. עבדים חתו בתוכו לבת אש. ועל מה בבית אש. ממורים שלח אש: בנפשנו טבענו בהוציא פלי שרת. ושם באני שיט בם להשרות. עורנו נמק בהשכבים משרת. ולא מצא תשעים ושלשה כל שרת: נשים כשרו כי בא ערוץ. בקרקע הבית נעליו החריז. שרמים לפתו לבוא פריז. בבית קדש הקדושים צחנתו השורץ: בחורים מבחן צנו מתחזקים. ותרו כי יזק בששים רבוא מנוקים. וקנים נבעתו בהרשו מהשחקים (מחזקים). עשות רצונו והוא אסור בזוקים: שבת סוטן ויבוא אדםון. ויסבב חומת מדוק ארמוני: על פתח הר הבית החל לבא. ביד ארבעה ראשי טפסרייו להחריבו. על צד מערבי לזכר השיריד בו. וצג אחר בתלינו ולא רב ריבו: אתה קצפת והרשית לפנות. ילדים אשר אין בהם כל מום ממש להפנות. למה רגשו גוים ולא שעת אל המנחה פנות. ושלחום לארץ עוז בשלש ספינות: השיבנו שנעו בכאו בנכבי ים. ושתפו עצם יחד לנפול בים. שיר ותשבות שוררו בעל ים. כי עלייך הורגנו במלחמות ים: כי תחומות באו עד נפשם. כל זאת

קינות לתשעה באב

יוכלו. ושמע שיחת נועצו לב ייחדו עלייך עלות גסתפלו: הטה אלهي אונגה. לנאצו ושלחו באש מקדש מוקרא. ושמע מחרפהיך מדמיימי תזה וקוויל ומרחה: הטה אלהי אונגה. לצלים לצון חמדנו להם. ושמע כל חרפתם אשר חרפז מהזרים. ושמע פרחות טנופם כהעלו על מזבח חזירים: הטה אלהי אונגה. לחלו וטגפו בית קדש הקדשים. ושמע זדים מזוקים למלך מלילות קדושים: הטה אלהי אונגה. ללויעים מעיזים מצח לכוכו ונלחמה אותו ביבתו. ושמע הות הוללים מהללים כי אין האיש ב ביתו: הטה אלהי אונגה. לדוברת אני ואפסי עוד. ושמע גודפה וחורפה משתחצת עד כסאך עוד: הטה אלהי אונגה. לבוזה ומלעגת מה תוחילו ואני נבנה. ושמע בכית מספדים וקורעים ומחרים מתי יבנה: הטה אלהי אונגה. לאומרים עזב ושבח וננטש ולעד שומים. ושמע אנקתנו וקנא גנטנו. והאר פניך על מקדשך השם:

כא. מיסוד עשרה הרוגי מלכות, ובכמה דפוסים בקינה זו נחרטו כמה שורות ונבטל סדר הא"ב
ונוסרו שני מעשרה הצדיקים

ארזי הלבנון אדרי ה תורה. בעלי תריסין במשנה ובסמרא.
גבורי כח עמליה בטהרה. דם נשפך ונשתה גבורה. הנם קדושי הרוגי מלכות עשרה. ועל אלה אני בוכיה ועיני נגרה:
זאת בזברי אזעך במרה. חמדת ישראאל כל הkadsh נזר ועתה.
טהורי לב קדושים מתו בmittah חמורה. יהו גורל מי ראשון
לחרב ברורה. בנפול גורל על רבנן פשט צוארו ובכה
בנגזרה גורה. לרבן שמואן (לרבי ישמעאל) חור ההגמון להרגו
בנפש נערה: מזער אהרן שאל בבקשה לבכות על בן הגבירה.
גטל ראשו וננתנו על ארבעותיו מנורה הטהורה. שם עיניו על
עיניו ופיו על פיו באהבה גמורה. ענה ואמר פה המתגבר בתורה.
פתחום נקנסה עליו מיתה משנה ותמורה. צוה להפשית את
ראשו בתער השכירה. קים בערו אמרו לנפשך שחי ונעבורה:

קינות לתשעה באב

באינו ולא שכחנו חלו למפשן. תקנות נתנו למשיב מפשן. ובת
קול נשמעה עורה למה תישן:

ז. חיבור רבי אלעזר הקליר ע"פ סדר א"ב

אם תאכלנה נשים פרים עזלי טפוחים. אללי לי: אם תפשלנה
נשים רחמניות ילדים המודדים טפחים טפחים. אללי לי: אם
תגוננה פאת רשם ותקשרנה לסוסים פורחים. אללי לי: אם
תדקק לשון יונק לחיך בצמאון צחיחים. אללי לי: אם תהומינה זו
לעמת זו בזאי ונ בשל את בניינו צורחים. אללי לי: אם תזעננה בשר
אבות לבנים במערות ושיחים. אללי לי: אם תחיבנה בנות אל חיק
אמותם נתפחים. אללי לי: אם תפסנה רוחות עולים ברחובות
קריה תפוחים. אללי לי: אם תיקרנה בשובל רחם ועמוק שדים ואם
על בנים שחים. אללי לי: אם תפשלנה שמונה מאות מגנים בערב
אלוחים. אללי לי: אם תלהטנה רוחם במני מלוחים ונודות נפוחים.
אללי לי: אם תפטענה אלף מאה וממאה עשרה עד אחד
למפחים. אללי לי: אם תנסנה למסך היכל שמונים אלף בנים
פרחים. אללי לי: אם תערפנה שם כל אותן הנפשות בקוצים
במושגים. אללי לי: אם תפחנה נפשות מזכרים מריח תנובות
שיחים. אללי לי: אם תצברנה על אבן אחת תשעה קבין מחי
ילדים מנהיים. אללי לי: אם תקענה שלש מאות יונקים על שוכה
אחד מתחים. אללי לי: אם תראינה רכונות וענוגות בבולות על יד
רב טבחים. אללי לי: אם תשכיבנה בין שפטים בנות ישראל
משבחים. אללי לי: אם תתעלפנה הבתולות והבחורים בצמאון
צחיחים. אללי לי: רוחה הקדש למלום מרעים. هي על כל שבני

קינות לחשעה באב

הערים. מה שהקראים מודיעים. ואת אשר עשו לא מודיעים. אם תאכלנה נשים פרים ממשמעיים. ואם יחרג במקדש כי כהן ונביא לא ממשמעיים:

ח. חיבורו רבינו אלעזר הקליר ע"פ סדר א"ב

ואתה אמרת היטב איתיב עמד. ונפלינו אני עמד. ולמה בני בליעל חללו שמה. ולא שפכת עליהם זעמדו: אתה גדלה ורוממת בנים להנק. באשר ישא האמן את היונק. ולמה הדונים דעו לנוק. ואראה גורחתו לחנק: אתה הינקת דבש מסלע. ותווציא נזלים מסלע. ולמה שופטיהם נשפטו בידי סלע. ועלolidם נפכו אל הסלע: אתה זנחת ותמאס בכגען כל גוי. לךת גוי מקרוב גוי. ולמה חש ועל ארצי גוי. ואמרו לבו ונכחיתם מגוי: אתה טאטאת ששימים ושמונים. להביה גוי שומר אמוניות. ולמה יומו מואבים ועמנון. לעם זה בפרובים מונימ: אתה בונת לשבת הוזד. הר זה קנטה ימיינד וידך. ולמה לאחור השבת ימין ידה. ותנבל בפסא בבודה: אתה מרום לעולם כי וראzon. בונת מרום מריאzon. ולמה נאי רשות בפה ולשון. עד כי נגע ער באישון: אתה ששת לטוב עליימו. בשיח תבאמו ותטעמו. ולמה עריין חרב ואמר אי אלהימ. אשר יאלל חלב זבחימ: אתה פוררת בעזך ים. ותסך בדלותים ים. ולמה צללהי עד נבכי ים. ויגדל שברי ים: אתה קדוש יושב תהלות קדושים. בקרב ישים המקדשים. ולמה רגשו גוים עם קדשים. והשיכו בית קדש המקדשים: אתה שמע אליהינו כי היינו חרפה. וספתה באש נשרפה. ולמה תבלע נחלת חפה. תצמיח תרופה ועלינו חופה: אתה צדק על כל

קינות לחשעה באב

הבא. לך כי הצדקה ונצדיק בחרבה. ולמה נהינו ולנו החרבה. ביב לאות באתנו בחרבה:

יט. חיבורו רבינו אלעזר הקליר ע"פ סדר א"ב

לך כי הצדקה באותות אשר הפלאת מזו ועד עתה. ולנו בשתי הפנים בבחינה אשר נצרכנו ואותנו תעבת: לך כי הצדקה בגין מקרוב גוי לקחת במוסות. ולנו בשתי הפנים בדמי אשר נמצא בנו במעשיהם עשות: לך כי הצדקה בהליך אללים לפדות לו לעם. ולנו בשתי הפנים בוימרו על ים ביום סוף גוי באלהיו בפשעם: לך כי הצדקה בזכר ואתם עד ואני אללים. ולנו בשתי הפנים בחרפנו כי בסין קום עשה לנו אללים: לך כי הצדקה בטעם שהטעמתו בcephichit בדבש. ולנו בשתי הפנים ביום הקרבנו לפניו סלת ושםן ודבש: לך כי הצדקה בכלபול מן ובאר ועמדו ענן. ולנו בשתי הפנים בלחם הקולוקל אבותינו באלהיהם ברגנן: לך כי הצדקה במדבר לא חסרנו דבר. ולנו בשתי הפנים בנאצות לבן וחצרות ודי זהב במדבר: לך כי הצדקה בסיכון ועוג וכל מלכות כנען. ולנו בשתי הפנים בענן אשר מעלה בחרם בלי מצא מען: לך כי הצדקה בפועל אשר פעלת בארכעה עשור מושיעים. ולנו בשתי הפנים בצלם מיכה כי בו אנחנו פושעים: לך כי הצדקה בקיימת שלילה ונוב וגבוען ובית עולם. ולנו בשתי הפנים בראשו שנמצא בנו שחרבו יכם אנו נכלמים: לך כי הצדקה בשני חרבות שחרבו בבעננו ואנחנו קיימים. ולנו בשתי הפנים בשובנו אליו בכל לב שתשוב אלינו ברוחמים: לך כי הצדקה בתשע מאות שנה שהיתה שניאה בבואה מלחשמע. ולנו בשתי הפנים כתבע איש חמודות הטה אלהי אונך ושם:

כ. חיבורו רבינו אלעזר הקליר ע"פ תשריך

טה אלהי אונך. לתפלצת מנאצת מי לי בשמעים. ושמע שאגת צוריך האמורים ערו ערו עד הייסוד שער השמעים: הטה אלהי אונך. לרשות הדוברת על צדיק עתק. ושמע קול שאין מעיר בחמה שפוכה לשתק: הטה אלהי אונך. לציר שלח ונם קומו ונוקמה עלייה למלהמה. ושמע פלצות הומים בא העת אותו בביתו להלחמה: הטה אלהי אונך. לעציו עצה וחשבו מזומה בל